

ORSZÁG ÚT

AZ ORSZÁGÚTI
FERENCES
PLÉBÁNIA LAPJA
2022. TAVASZ

ÁLDOTT ÉJ! – HÚSVÉT AZ ORSZÁGÚTON
ÉS JERUZSÁLEMBEN
NEK ÉLMÉNYEK ÉS GYÜMÖLCSÖK
EMLÉKEZÉS KOLOS ATYÁRA
A HÚSZÉVESEKÉ IS A VILÁG
ARCOK AZ ORSZÁGÚTON – SAPSZON FERENC

ORSZÁGÚTI
FERENCES PLÉBÁNIA

Szent Pál szavai egyértelmű, tiszta beszéd. Krisztus kereszthalála és feltámadása hitünk középponti misztériuma: „Halálokat hirdetjük, Urunk, és hittel valljuk feltámadásodat, amíg el nem jössz!” – valljuk meg minden szentmisében, amikor az Oltáriszentségben az ő áldozata jelenik meg közöttünk. Több ez, mint amit száraz értelemmel felfoghatunk. Ez nem egyszerű üzenet, nem érdem, nem az ember által elért csúcsteljesítmény. A szeretet dimenziójában érthető csak. A szeretetében, amit, Akit Isten Szent Lelkében ránk árasztott. Életre keltett, tisztára mosott, új életet adott. Aki belép ebbe az életbe, aki engedi, hogy ez az örömhír elérje, megérintse, engedi, hogy Isten nagysága, azaz határtalan alázata és jósága törekény emberi létét beragyogja, új távlatot kap: az örök élet távlatát. Új életet.

FELTÁMADT! ALLELUJA!

Hitünk középponti misztériumának ünnepére, Krisztus megváltó szenvedésének, kereszthalálának és feltámadásának ünnepére készülünk. „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor hiábavaló a mi igehirdetésünk, de hiábavaló a ti hitetek is.” – írja Szent Pál az első korinthusi levélben. (1Kor 15,14) Vagyis Szent Pál szerint hitünk középpontja, alapja, forrása az, amire figyelmünket összpontosítjuk. Erre készít elő a nagybőjt apró önmegtagadásával, liturgikus, imádságos gyakorlatával, szentírási olvasmányai-val és tanításaival. A Szent Háromnap liturgiája elmélyít, belemerít a titokba: „Krisztus is szenvedett értünk, példát adva nektek, hogy kövessétek nyomdokait.” (1Pt 2,21)

Néhány éve valaki felháborodottan írt levelet, hogy miért szerepel a plakáton a nagypénteki ünnepi szertartás elnevezésénél: „Az Úr szenvedésének ünneplése”. A szenvedést nem lehet ünnepleni, írta. Igaza van, a szenvedést nem. Az Úr értünk vállalt szenvedését és benne kimondhatatlan, minden elképzelésünket felülmúló szeretetét azonban igen: ő az Atya iránti odaadásban emelt minket megváltó áldozatával Isten szívébe, önmagában kötött örök és el nem múló szövetséget velünk és szüntelenül ezt az ajándékot árasztja ránk. Ünnepljük hát az Eucharisztia-t, amiben velünk van a világ végéig, ünnepljük megváltó szenvedését és kereszthalálát, ünnepljük feltámadását – és mindazt a kegyelmet, amit a Húsvét misztériumában ajándékol kaptunk.

„Ébredj, aki alszol, támadj fel a halálból, és Krisztus rád ragyog.” (Ef 5,14) – ez a Húsvét meghívása. Kiállni a tavaszi hajnal ragyogásába, részesévé lenni a feltámadásnak, azaz Krisztus nyomába, nyomdokaiba szegődni: felvenni keresztszolgálatunkat, nyomorúságainkat, családjainkat, környezetünket, hazánkat, ezt a padlógázzal a szakadék felé robogó világot, és a feltámadt és élő Úrral – Őáltala, Ővele és Őbenne – Isten szeretetébe emelni. Mert Ő, Krisztus feltámadt! Valóban feltámadt! Krisztus él! És benne mi is és ez a világ is életet kapott. Legyünk ennek az örömhírnek tanúi!

Áldott és Szent Húsvétot kívánunk minden hívőnek! T

fr. Zalán

IMÁDSÁG A BÉKÉÉRT

Ferenc pápa felhívásához csatlakozva kérem a híveket, hogy minden este 8 órakor, vagy más alkalmas időpontban, akár templomban, akár otthon imádkozzák az alábbi imát: „Urunk Jézus Krisztus, az Örök Atya Fia, küldd el most Lelkedet az egész földre. A Szentlélek éljen minden nép szívében, hogy megmeneküljenek a romlástól, a pusztulástól és a háborútól. Minden nemzet Édesanyja, a boldogságos Szűz Mária, legyen a mi közbenjárónk. Ámen.” T Erdő Péter bíboros

Ó, VALÓBAN ÁLDOTT ÉJ...

Aki ült már gyertyafényes vacsoraasztal mellett, biztosan érzékelte, hogy az imbolygó fény körbejárja a szobát mozgó-rezgő árnyakat keltve a falon, és különleges ragyogással vonja be azok arcát, akik együtt vannak. Az „élő” fény különös hangulatot kelt. Gyengébb, erőtlenebb, mint a lámpa fénye, sok részletet árnyékban hagy, de legalább annyit kiemel: megváltoztatja a színeket, a kontúrokat, megszépíti az élőket és az élettelen tárgyakat egyaránt. Az ünnepet jelzi, hiszen egészen más, mint amit a hétköznapiakban megszoktunk.

Míg számunkra különleges, ritka esemény az asztalnál gyertyát gyújtani, nagyszüleink gyermekkorában, főleg vidéken mindennapos volt, hogy az éjszaka beálltával tüzet gyújtottak, felélesztették a petróleumlámpát, mécesest, pipicset. Mi már megszoktuk, hogy a fali kapcsoló után nyúlva egy mozdulattal világosságot teremthetünk a szobában, pedig a villanyfényt csak az utóbbi bő száz év hozta magával. Az emberiség egészen addig jobbra lassan éledő és pislákoló fények mellett töltötte el az estéket. Az ókori fazekasok például százszámra égették ki mázas olajmécseseiket, amelyeket családonként gyújtottak meg minden este. Létszükséglet volt, hogy a mécses fényével megtörjék a sötétet, azaz nem volt benne semmi különleges vagy szokatlan, és általában nem hordozott semmilyen ünnepi jelentést. Ókeresztény testvéreink ezzel szemben másképp viszonyultak hozzá: a fénygyújtás mindennap ismétlődő mozzanatában Jézus Krisztus jelképét látták. Miközben szemlélték a mécses erőre kapó lángját, felidézték János evangéliumából, hogy „a világosság a világba jött” (Jn 3,19), és hogy Ő azt mondta magáról: „Én vagyok a világ világossága.” (Jn 8,12) Erről szól egy igen korai keresztény imádság, amelyet a görög liturgia napjainkig megőrzött: „*Enyhe világossága, a szent és boldog és halhatatlan mennyi Atya isteni dicsőségének, Jézus Krisztus! Eljövén a Napnak lenyugvásához és látván az esteli fényt, áldjuk az Atyát s a Fiút és a Szentlélek Istent! Mert te méltó vagy, hogy minden időben, szent hangon énekeljünk tenéked, Isten fia, ki életet adsz a világnak, miért is ez a világ dicsóít téged.*”

A sötétet oszlató fény azonban nemcsak a tanító Krisztust jelképezi, hanem a feltámadt Üdvözítőt is, akinek világossága képes volt a leginkább félelmet keltő sötétséget, a sír mélyét beragyogni. Amikor Mindenszentek idején szeretteink sírjánál gyertyát gyújtunk, szimbolikus értelemben a feltámadt Krisztus fényét igyekszünk elvinni nekik; és ezt a világosságot kapja a keresztség kiszolgáltatása után is az „újszülött” keresztény egy égő gyertya képében. Honnan erednek ezek a jelképek? Mindegyikük a húsvéti ünnepek részeként évenként visszatérő fényünnepségből, a nagy lucernáriumból, a húsvéti gyertya ünnepélyes meggyújtásának és megáldásának szertartásából meríti mély jelentését. Húsvét éjszakáján minden együtt van: az értünk emberré lett és ezzel a sötétbe belépett Isten betlehemi csillagfénye, a tanító Krisztus világossága és a sír sötétjét megjárt Feltámadott ragyogása; e mulandó világ fátylán át felsejlik az új ég és új föld.

Nagyszombat éjjelén, a virrasztás elején összegyűlünk a templomon kívül az új tűz megáldására. Arra kérjük Istent, hogy a fellobbanó lánggal együtt a szívünket is ragadja magával, és ezután a mennyország tiszta fénye iránti őszinte vágy éljen bennünk. Úgy teszünk ilyenkor, mint ókeresztény testvéreink, akik minden este „ünnepezték” a tűzgyújtást. Ezután a húsvéti gyertyát a pap megjelöli Krisztus sebhelyeire emlékeztető öt tömjén szemmel, és ettől kezdve a szokatlanul nagyméretű gyertya a Megváltót testesíti meg. A gyertyát kezében tartó diakónus háromszor felkiált a fokozatosan múló sötétségben: „*Krisztus világossága!*” Közösön vonulunk a húsvéti gyertya után, amely olyasféle irányjelzőként áll előttünk, mint egykor az Egyiptomból kivonuló zsidók előtt éjszaka haladó tűz-oszlop. A mi tájékozódási pontunk a feltámadt Krisztus, akinek tanítói szavát immár nemcsak a földi életében végbevitt csodák hitelesítik, hanem leginkább az a tény, hogy győzött a halál felett. Mivel Jézus Krisztus valóban feltámadt, minden, amit földi életében tett és mondott jelentőséggel bír számunkra. Mindent gondosan megfigyelünk, mindent érteni szeretnénk: szavait, tanítását, gesztusait, a tettei mögött meghúzódó mértéket, szívének benső érzéseit, az Atyaisten iránti bizalmát, emberi örömeit és fájdalmait. Mikor a húsvéti gyertya mögött vonulunk, kifejezzük, hogy mindebben követni szeretnénk Őt.

Beérve a templomba a diakónus leteszi a húsvéti gyertyát, megtömjénezi, majd énekével megtöri a várakozással teljes csendet. Ekkor hangzik el a római liturgia egyik legdrámaibb papi imádsága, a húsvéti gyertyát felszentelő örömeinek, az Exsultet. Kezdeté az angyali karok ujjongását és a mennyi trombiták zengését idézi fel, és minket is örömeire hív: „*A föld is örvendjen, hogy ekkora fényár sugárzik rája, és a nagy Király örök tündöklése árad el rajta; és érezze meg az egész nagy világ: már továtűnt a bűnnek árnya! És vígság töltse el szent anyánkat, az Egyházat...*” A diakónus feladata, hogy az Exsultet szavaival meghirdesse számunkra a húsvét titkát, Krisztus feltámadását. Megrendítően nehéz feladat előtt áll, ezért mindnyájunk támogató imádságát kéri: „*Könyörögjetelem velem együtt Istenhez, a mindenható Úrhoz, irgalmasságát kérve, hogy [...] árássa rám kegyelmének fényét, és a húsvéti gyertyánk dicséretét általam vigye végbe.*” A fény ekkorra már továbbterjedt, kézről kézre adva Krisztus világosságát a templom megtelt ünnepi világossággal. Kezünkben tartjuk égő mécsesünket, gyertyánkat, amellyel egyenként is hozzájárulunk az „élő” ragyogáshoz. Önmagában is szép jelkép ez, megjeleníti az Egyház húsvéti születését. Krisztus evangéliumának terjedése az emberek között olyan, mint a gyertyafény továbbadása: kapjuk valakitől, továbbadjuk, és közösségünk fokozatosan egyre világosabb lesz tőle. Krisztus fényében nemcsak észrevevesszük, hanem meglátjuk a másik embert, a felebarátot magunk mellett...

Mégis szükségünk van e mély értelmű jelkép mellett a diakónus kimondott, elénekelt szavaira is. Olyasféle várakozás érezhető ilyenkor az Egyház közösségében, mint ami egy jegyespár tagjaiban lehet, akik épp a nászmisére igyekeznek: tudják már, hogy mit fognak mondani, el is próbálták, mégsem lesznek férj és feleség, amíg ki nem mondják szándékukat. Szükségük van az ünnepi szavakra ahhoz, hogy új életszakaszba lépjenek. Nekünk is szükségünk van a szavakra húsvét éjjelén: amíg a diakónus meg nem hirdeti számunkra, nem érkezik el hozzánk az ünnep. Épp ezért olyan fontos nekünk az Exsultet. A húsvéti gyertya mellett ér véget a Szent Háromnap drámája. Nagypéntek csalódása reményre változik, és beköszönt az ünnepek ünnepe. Az előképek sora már beteljesült, az emberiség az üdvösségtörténet utolsó szakaszába lépett. Csodálkozunk: „*Ó, valóban áldott éj, csak te voltál méltó, hogy tudjad a napot és az órát, amelyben Krisztus a halálból feltámadt.*” Tényleg a legmélyebb titok előtt állunk ezen az éjszakán. Jézus feltámadásának nincs tanúja az éjszakában, titokban történt; eleinte csak az üres sír vall róla és az összehajtott golycsok (vö. Jn 20,7). Bár a megtestesülés is rejtekben történt, annak volt egy emberi tanúja: Jézus édesanyja, a Boldogságos Szűz. A feltámadás még az ő anyai szemei előtt is elrejtve ment végbe.

Nem látta senki, csak az a „valóban áldott éj”, amelyet az Exsultet éneklője megszemélyesítve szólongat. Ezen az éjjelen „*lép frigyre isteni és emberi, földi és mennyi*”: Jézus feltámadásával meghív Isten minden embert a feltámadásra, és ezáltal vezet ki mindnyájunkat abból a veremből, amelybe az első emberpár vétkeivel taszítottuk magunkat. Húsvét éjjele a szabadulás ünnepe, azé a történelmi méretű kivonulása, amely nemcsak a választott népet, hanem minden embert új életbe vezet. Krisztus előre ment, mi pedig követjük az úton, amelyet kijelölt nekünk. Amíg a sor ránk nem kerül, reménységgel várakozunk. Belül őrizzük a húsvét ünnepi fényét, Krisztus világosságát, amíg Ő újra el nem jön, és magával nem visz bennünket. A diakónus az Exsultet végén mindnyájunkért könyörög az Atyához, hogy a húsvéti gyertyáról meggyújtott mécsesünk, azaz szívünk „*lángját találja égve a szép hajnalszillag, az örök Hajnalszillag, ki soha nem lát alkonyt: a te Fiad, Jézus Krisztus, ki visszatérve a sírból az emberi nemre szelíden árasztja a megváltás fényét, él és uralkodik mindörökkön-örökké.*” T

fr. Gábor

„...Ez az a város, amelyről azt mondják:
tökéletes szépség, az egész föld öröme?...”
(Jeremiás siralmi; Második ének 2,15)

HÚSVÉT JERUZSÁLEMBEN...

BESZÉLGETÉS VÁRNAI JAKAB
FERENCES SZERZETES TEOLÓGUSSAL

Jakab atya 1958-ban született. Külkereskedelmi Főiskolai diplomával a zsebében 1982-ben lépett be a ferences rendbe. 1988-ban szentelték pappá. Ugyanebben az évben szerzett tudományos fokozatot, licenciátust teológiából a budapesti Hittudományi Akadémián, és angol szakos tanári diplomát az ELTE-n. 1991-ben a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán teológiából doktorált. Tanári pályafutását az 1988/89-es tanévben a rend esztergomi középiskolájában kezdte. 1994 és 2003 között a Kapisztrán Szent Jánosról nevezett Ferences Rendtartomány provinciálisa volt. Ezekben az években a szegedi, a ferences, majd az általa alapított Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán fundamentális teológiát tanított. 2003-tól 2009-ig a ferences rend római központjában dolgozott. 2012 és 2020 között a Sapientia rektora volt. Munkásságát 2021-ben a Magyar Köztársasági Érdemrend tisztikeresztje polgári tagozata kitüntetéssel, 2022-ben Fraknoi Vilmos-díjjal ismerték el.

Jakab atya 2020 novemberétől a jeruzsálemi ferences Studium Theologicum tanára, vajon hogyan került ki a Szentföldre, ahol a ferences jelenlét napjainkban is természetesen mondható?

Rendünkben elvileg nem különleges dolog, ha valaki a Szentföldön teljesít szolgálatot. Kezdetből fogva, 1342-től, a többi provincia tagjaiból állt össze a Szentföldön szolgáló létszám. Ha valaki esetleg ott jelentkezett a rendbe, akkor

Itáliába küldték képzésre. Saját rendi nevelés, noviciátus, saját teológia csak a 19. sz. végétől van a Szentföldi Kusz-tódiában, vagyis a Ferences Rend szentföldi körzetében, melynek központja a jeruzsálemi Szent Megváltó Kolostor. 2020 májusában beadott jelentkezésemet először a magyar provinciálisnak kellett elfogadnia, azután a szentföldi kusztoznak is. Ha nincs a járvány, 2020. július végén már ott lettem volna, így csak 2020. november végén kerültem ki. Azóta is folyamatosan érkeznek új testvérek a rend különböző provinciáiból, mások pedig visszamennek.

Ezek szerint 2021 Húsvétját már Jeruzsálemben ünnepelhet-e?

Igen, ott voltam. Az igazat megvallva nem volt tipikus az időszak, hiszen zarándokok nem voltak. Beszélhetnék a liturgikus sajátosságokról, amelyek a Szent Sír-bazilikában szokásban vannak, de ezek csak külsődleges érdekességek, és a liturgiák körülményei sem mindig segítik az elmélyülést. A többi katolikus templomban, így a mi kápolnánkban is a Cenákulum (Utolsó vacsora terme) mellett, a mindenütt szokásos liturgiát végeztük, ami talán csak a nyelvben különbözött a hazaitól. Meg persze az énekekben is: a pasaréti kórusok után bizony elég szegényes volt az ének a magunk zártkörű ünnepségén.

A tavalyi Húsvét különleges ajándék volt számomra, hogy Nagycsütörtökön, egyszeri engedély alapján, szentmisét mutathattunk be a Cenákulum termében. A Kusz-tódi vezetőse mellett mi, akik a szomszédos rendházban élünk, koncelebráltunk.

A legfontosabb a Húsvét megünneplésének mélyebb szintje, belső lelki valósága: a húsvéti események történeti valóságával való foglalkozás, az imádságos belépés a jézusi megváltás valóságába, alapvető magatartásába. Ezen a szinten felfoghatatlan ajándék, hogy a „helyszínen” lehettem.

A helyszín átélése viszont az év minden napján megadatik annak, aki ott lakik, nem?

Természetesen. Nem is könnyű mindennap belépni ebbe a titokba. Az ember hajlamos elbélődni az élet apró dolgaival, a maga bajaival foglalkozni, rutinszerűen végezni azt, ami mindig, a hétköznapiakban is csoda. A közösségünk igyekszik hűségesen végezni a liturgikus imádságokat, és ezzel az egyéni lelki élet számára is jó támpontot ad. Persze Jeruzsálemben nem lehet mindig csak Jézus korába helyezkedni, mint ahogy Rómában sem csak az ókor a létező valóság. Az ember itt kortársa lesz az egész keresztény történelemnek, és a mai konfliktusok Húsvétkor is velünk vannak. Tavaly április 4-én volt Húsvét, május 10-én pedig már megszólaltak a szirénák, és elkezdődött egy tíznapos rakétaháború.

Milyen itt a Húsvét ünnepségének külső környezete? Hiszen nem egy katolikus országról van szó...

A legtágabb környezet az izraeli társadalom, amely toleranciával viseltetik a keresztény vallásgyakorlat iránt. A statisztikák szerint 12% mondható ún. ultra-ortodoxnak, akik körében bevettek a fundamentalista nézetek. Konkrétan a lakóhelyem, a Sion hegyi rendház környezetét főleg ez a réteg alkotja. Itt már vannak határai a toleranciának. Egyébként, amikor 2020. december 5-én egy zsidó ember felgyújtotta a Getszemáni bazilika egyik padját, utána több zsidó szervezet is eljött szimpátiát nyilvánítani. Az egyik hozott egy olajfát, amit aztán a Kusztos a Getszemáni remeteségben elültetett. A másik pénzt adott. A szefárdi rabbínatus is elküldte a képviselőjét a Kusztoshoz.

Számomra viszont az igazi élményt az jelentette, hogy először éltem át a zsidó húsvét hetét. Tavaly ez egybeesett a mi Nagyhetünkkel. Rengetegen jöttek, tényleg mintha minden izraeli lakos be akarná tartani, amit az Evangéliumban is olvasunk, hogy „az ünnep idején felmentek Jeruzsálembe”. A pusztaság létszámon túl láthatóvá vált az izraeli társadalom vallási sokszínűsége is. Erről otthon csak elméletben tudtam, sokan még úgy se tudnak. A zarándokok szinte mind családdal jöttek, mégpedig „nagy családdal”. Ennyi babakocsit még nem láttam végig az utcán. Nem az látszott rajtuk, hogy csupán egy előírásnak akarnak engedelmességedni. Kívülről láttam az ünnepséget, nem vettem részt szertartáson és nem is beszéltem senkivel, mégis érezhető volt az ünnep valósága.

Van-e más „külső környezet” is? Muszlim vallás? A többi keresztény felekezet?

A muszlim jelenlét Jeruzsálemnek ezen a pontján nem számottevő. A muszlim negyed az Óváros túlsó végén van. A müezzin is alig hallatszik ide. Sokkal fontosabb a görög ortodox és az apostoli örmény egyház jelenléte, akikkel együtt használjuk a Szent Sír-bazilikát. Szerencsére tavaly nem esett egybe a két Húsvét, és szerencsére a különbség sem volt nagy, csupán egy hét. Ha nagy az időbeli különbség, akkor bántó lehet az egyik felekezet húsvéti öröme a másik nagybőjti hangulata számára. Általában elmondható, hogy vallások és felekezetek tisztelik egymás ünnepeit, természetesnek tartják, ha az illető közösség kifejezi az ünneplését a maga külső jeleivel. Ahol persze egyébként is feszültségek vannak, ott az ünnepek alkalmával is robbanásveszély van.

Mindent összevéve, Jakab atyának végül is sikerült megvalósítani a célját, amit el akart érni a Szentföldön?

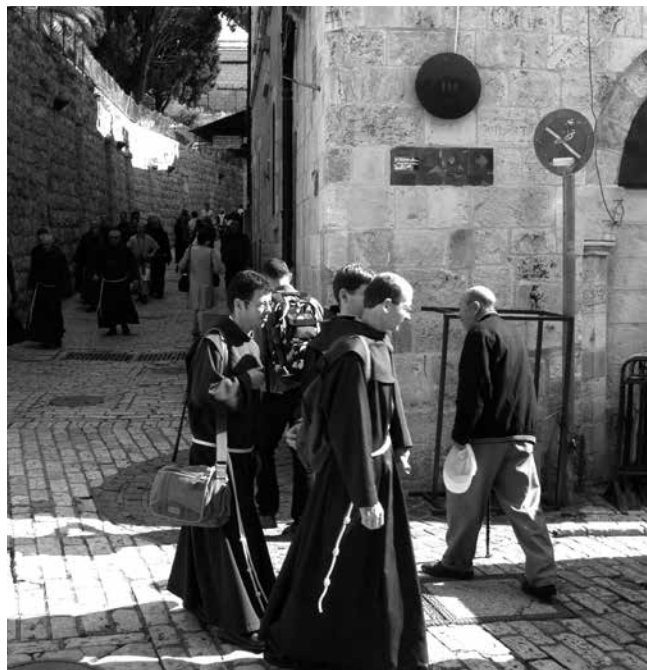
Ha ez a kérdés feltételez valamilyen konkrét eredményt, pl. 50 kegyhely meglátogatását, akkor nem. De én másképpen értem a kérdést. Azért jelentkeztem, hogy a szentföldi Kusztódi szolgálatába állhassak, vagyis itt végezzem mindazt, amit itt kérnek tőlem, az itteni közösség tagjaként. A munkabeosztás szintjén ez egyrészt a teológiai tanítás, amit végzek is, másrészt a zarándokok fogadása, amit most egyikünk se tud végezni a Kusztódiában, mert nincs zarándok. Bizonyos mértékig tétlenségre kárhoztatva átéljük, hogy a pusztaság ittlétünk is fontos szolgálat. Így értem már „igen” a válasz, itt vagyok és végzem, amit rám bízna.

A teológia oktatásában van tapasztalata, hiszen a Sapientia rektora volt. Mennyire más az ottani teológia?

Csakugyan, vannak azonosságok, amik támpontot adnak, és vannak különbségek, amik kihívásként jelentkeznek. Az első nyilván a nyelv. Olaszul folyik az oktatás. Azt mondják, egész jól tudok olaszul, de a tanításban mégis érzem, hogy szegényes a szókincsem. Istenről, a hit dolgairól, a belső életről beszélve mindig feszegetjük a kimondható határait, és ehhez anyanyelvünk minden színét, ízét felhasználjuk, olykor szabályait megszegve sejtetjük meg a kimondhatatlant. Ez egy idegen nyelven még nehezebb feladat.

Azután, a jeruzsálemi teológiai alapképzés főként a Kusz-tódia növendékei miatt jött létre. 1971-ben, éppen 50 éve, az akkori vezetés tett egy érdekes lépést: felajánlotta a világ összes többi provinciájának, hogy ide küldhetik növendékeiket. Az első két év a „filozófia”, utána jön a négyéves „teológia”, erre a négy évre fogadnak mindenünnen növendékeket. Én ősszel dogmatikát tanítottam három évfolyamnak együtt, a 32 fős csoportból kilencen voltak csak a Kusz-tódia saját növendékei. A hallgatók fele afrikai, és csak három olasz. Elvileg nyitott a képzés külső hallgatók számára is – de ki akar Jeruzsálemben olaszul teológiát tanulni? Miközben a szaléziaknál angolul is megteheti? A 32-ből most csak egyetlen külső hallgató volt, a Regnum Christi női közösség egy tagja.

Sajátosság még az is, hogy a teológiai oktatás órabeosztása, szervezése eléggé alá van rendelve a közösség egyéb feladatainak: a hallgatók sok különböző liturgián vesznek részt, kiskórust alkotnak, rendi szolgálatokat teljesítenek. Az órák ezért pl. csak délelőtt lehetnek, délután nem. Pozitív oldalról: a hallgatók egy közös ritmusban élnek, jó szervezethez.

Jeruzsálemben kívül sikerült más helyekre is eljutnia Jakab atyának?

Igen, és hálás is vagyok érte Istennek. A látogatások „hivatalos” formája az egyes Szent Helyek évenkénti zárándok-ünnepein való részvétel, így jártam Kafarnaumban, a Jordán partján, és Betlehemben szerzetesi fogadalomtétel. Másokkal, nem nagy csoporttal járhattam pl. a Kármel hegyén, Cfátban északon, a Tábor-hegyen, Jerikóban Cfát városában található egyébként a Magyar Nyelvterületről Származó Zsidóság Emlékmúzeuma. Van kapcsolatom a Tel-Aviv-i nagykövetségünkkel és ramallahi képviselővel is, örülök, hogy elvihettem őket néhány ferences színhelyre. Mivel nem vezetek, többnyire másokhoz csatlakozva tudok utazni. Az idő nagy részében alig hagyom el Jeruzsálem Óvárosát, de egy év során mégis összejön több lehetőség is az utazásra.

Miközben Jakab atya Jeruzsálemet bemutató, valóságos és képzeletbeli utazásra is ösztönző szavai hatására lelki szemeim előtt felidéztem az én személyes jeruzsálemi élményeim, az Utolsó Vacsora termét, a Getszemáni-kert olajfáit, a Golgotán épült Szent Sír-bazilika semmihez sem hasonlítható, több vallással megosztott belső terét, a Via Dolorosa forgatagát és stációit,... megköszönöm a beszélgetést.

Szívből kívánom, hogy az idei Húsvéton zárándokok körében töltsé az ünnepet és – kérem, hogy imáiban az itt-honiakra is gondolva – élje át Jézusi megváltásunk történetét. T

Csegezi Mária

IMÁDKOZZUNK A VILÁG BÉKÉJÉÉRT

Úristen, Békesség Istene! Te jószágodban teremtetted az embert és arra hívtad, hogy dicsőség részese legyen. Hálát adunk neked, mert elküldted nekünk Jézust, szeretett Fiadat, aki a Húsvét misztériumában életét adta értünk. Ő minden béke forrása. Nyisd meg szemünket és szívünket, hogy mint a béke hordozói, személyes feladatunknak tartsuk a békét újra meg újra megteremteni. Add kegyelmedet, hogy párbeszédben keressük az egység és a testvéri egyetértés útjait, bízva az emberben élő Isten kegyelmében, a szeretet és a megbocsátás átalakító hatalmában.

Áldd meg Urunk mindazokat, akik a gyűlölet, az igazságtalanság, a közöny és a békétlenség megszüntetéséért fáradoznak. Ámen. T

„ÁLDOZZUNK HÍV KERESZTÉNYEK...”

A SZENTÁLDOZÁS LELKISÉGE ÉS MÉLTÓ GYAKORLATA

Minden évben nagy örömmel ünnepeljük elsőáldozóinkat, akik életükben először veszik magukhoz az Úr Krisztus ajándékát: Szent Testét és Vérét, az Örök Élet kenyerét, szeretetének legnagyobb ajándékát, amely megőriz a lelki életben, erőt ad a krisztusi életben a mindennapi hűséghez, harchoz, hogy élhessünk és növekedhessünk Benne. Ezt a kincset ünnepli az Egyház kétezer éve, Jézusnak az apostolokra hagyott parancsát őrizve, hétről hétre, napról napra átélve, részesedve a megváltás ajándékában.

„Elsősorban az Eucharisziából, mint forrásból fakad számunkra a kegyelem, és általa valósul meg Krisztusban ... az emberek megszentelése és Isten dicsőítése.” – tanítja a II. Vatikáni Zsinat (Sacrosantum Concilium 10). Az Eucharisztia a legdrágább kincs számunkra, mert „jelzi és megvalósítja az életközösséget Istennel, valamint Isten népének egységét, melyek által az Egyház önmaga. Az Eucharisziában egyszerre jelen van annak a történesnek a csúcspontja, amely által Isten Krisztusban megszenteli a világot; valamint az istentiszteletnek is csúcspontja, melyet az emberek a Szentlélekben adnak meg Krisztusnak és őáltala az Atyának.” – fogalmazza meg a Katolikus Egyház Katekizmusa (vö KEK 1324-1327).

Az Oltáriszentség tisztelete végig kíséri Egyházunk történetét, és ezt akarta elmélyíteni a zsinati tanítás nyomán Szent II. János Pál pápa az Eucharisztia évének meghirdetésével (2005) és Az Egyház az Eucharisziából él című enciklikájával is, melyben így ír: „Az eucharisztikus 'csodálatot' szeretném élnéketni bennetek... Szemlélni Krisztus arcát, és pedig Máriával együtt szemlélni – ez az a program, melyet a harmadik évezred hajnalán az Egyháznak adtam.” XVI. Benedek pápa a Sacramentum Caritatis című enciklikájában így ír: „Kívánom, hogy valamennyien örömmel és csodálattal járuljunk a szent Eucharisziával való találkozáshoz, hogy megtapasztaljuk és hirdessük a többieknek azon szavak igazságát, melyekkel Jézus tanítványaitól búcsúzott: 'Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig' (Mt 28,20).”

Ferenc pápa pedig a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus zárómiséjén buzdított: „Az Eucharisztia indít bennünket, hogy érezzük: egy test vagyunk, amelyet megtörnek a többiekért. ... Engedjük, hogy a találkozás Jézussal az Eucharisziában átalakítson bennünket, ahogyan átalakította a nagy és bátor szenteket, akiket tiszteltek, mint Szent Istvánt és Szent Erzsébetet is.”

A kincsünk tehát az a misztérium és tapasztalat, amit az elmúlt évben a NEK imádságain, programjain is oly örömmel éltünk át, amit nem szabad elveszítenünk, és amiről sosem lehet eleget elmélkednünk, hogy egyre teljesebben átéljük megajándékozottságunkat.

Most **a szentáldozás méltó módjáról** szeretnék néhány gondolatot megosztani.

Az 'áldozás' szó alapvetően a Krisztus áldozatában való részesedést, konkrétan az Oltáriszentségben való részesedést, az Eucharisztia vételét jelenti. Jelenti tehát az Ő áldozatának befogadását, és azt is, hogy magunkat is odaadjuk áldozatul neki és érte másoknak. Természetes, hogy a legnagyobb tisztelettel és áhítattal kell ezt tennünk, mégis áldozatóként sokszor tapasztaljuk ennek flegma, figyelmetlen, méltatlan módját. **Mit és hogyan jó tennünk, mire figyeljünk, mit kerüljünk?**

Az természetes, hogy **tiszta szívvel és teljes odaadással** járulhatunk csak az Eucharisziához. Ha szívünkben olyan halálos vagy súlyos bűnök vannak, amik ezt kétségbe vonják, előbb a szentgyónásban valljuk meg ezeket és megújult lélekkel járulunk csak az Úrhoz. Bizonyos élethelyzetekben – pl. rendezetlen kapcsolatban élők, elváltak, újraraházasodottak helyzete – erősen kérdéses, hogy vehetjük-e a Szentséget, így inkább keressük meg a lelkipásztorokat és tisztázzuk, járulhatunk-e szentáldozáshoz, minthogy méltatlanul vegyük őt.

Mikor, milyen rendszerességgel vegyük az Eucharisziát? Az egyházi előírások szerint évente legalább egyszer, a húsvéti időben vegye minden hívő magához az Oltáriszentséget, de természetesen szükséges, hogy minél gyakrabban éljünk ezzel az ajándékkal. Az áldozás előtti egy óra szentségi böjt segít, hogy szívünk „éhségét” átélve, megvallva, felkészülten fogadjuk Krisztust. Egy nap legfeljebb kétszer lehetséges áldozni, és kívánatos, hogy lehetőleg szentmise keretében történjen.

Hogyan vegyük magunkhoz az Oltáriszentséget? Az utolsó vacsorán Jézus tanítványainak nyújtotta a kenyeret – „Vegyétek és egyétek, ez az én testem” (Mt 26,26) – és így vették azt magukhoz. Az ősegyház is így áldoztatott: az apostol, később a pap a hívó kinyújtott tenyerére helyezte az Eucharisziát. Mindebben Isten alázatos közeledését élték meg, amire a hívó is alázatos, mindent odaadó válasza a Szent Test befogadása életébe: „Az Ige testté lett és közöttünk lakozott” (Jn 1,14) – a gyarló ember nyitott szívvel fogadhatja be testébe, életébe az Urat, aki keresi őt. Jeruzsálemi Szent Cirill 4. századi műstagógikus katekizisében így írja le ezt a találkozást: „Amikor odajárulsz, (...) egyik tenyered legyen a másik tenyered trónja, így fogadd az eljövendő Királyt, és tenyered hajlatába fogadd Krisztus testét, rámondva az áment. Elővigyázattal szenteld meg a szent test hozzáérítésével szemeidet, ügyelj rá, nehogy valamennyi is elmorzsolódjon belőle.” A liturgiátörténeti szakirodalom szerint a nyelvre történő áldoztatás elterjedését a 9. századtól különböző okok, így a klerikalizálódás, a tisztelet megváltozott formája, a két szín alatti illetve a kis ostyával való áldoztatás elterjedése hozta magával. Ugyanakkor a katolikus szentségtan szerint az áldoztatás módja nem befolyásolja a Krisztussal történő szentségi egyesülést. A II. Vatikáni Zsinat után a Szentszék lehetőséget adott egyes püspöki konferenciáknak a kézbeadással való áldoztatás engedélyezésére.

Magyarországon a kézbeáldozás lehetőségét 1986-ban engedélyezte a MKPK, megtartva, hogy mindenkinek joga van a hagyományos módon áldozni. Bármelyik módot is választja valaki, a következő szabályokat, szempontokat meg kell tartania:

- Az áldozó gesztusának, magatartásának alkalmasan ki kell fejeznie az Eucharisziában valóságosan jelenlévő Krisztus iránti tiszteletet és imádást.
- Amikor az áldoztató felmutatja az Oltáriszentséget, a „Krisztus teste” szavakra az áldozónak válaszul „Ámen”-t kell mondania hite megvallásaként, ezután kapja csak a Szent Ostyát.
- A hívónek a szentséget az oltár felé fordulva azonnal magához kell vennie, nem viheti a helyére.
- A hívó nem veheti ki az Eucharisziát a cibóriumból – jelzi ez, hogy azt az Egyháztól kapja.
- Nyelvre áldozásnál:
 - ügyeljünk a higiéniára, a száj megfelelő nyitottságára, a nyelv elégséges kinyújtására, hogy az áldoztató biztonságga helyezhesse rá a Szent Ostyát.
- Kézbeáldozásnál – összhangban a fent idézett leírással:
 - fordítsunk figyelmet a kéz tisztaságára és arra, hogy kezünk üres legyen,
 - a mellmagasságban kinyújtott üres tenyérbe kell kapunk a Szent Testet az áldoztatótól,
 - majd a másik, az alsó kézzel emeljük azt a szánkhoz és vegyük magunkhoz,
 - a gesztus fejezze ki az alázat és imádás tiszta érzületét,
 - egyben ügyeljünk, nehogy az Oltáriszentség darabjai elkalódjanak.
- Helytelen tehát a méltó tisztelet és alázat hiánya, de gesztusok bármilyen eltúlzása is:
 - a kezünk legyen üres, ne legyen benne rózsafüzér, zsebkendő, táská, kesztyű, maszk,
 - amikor a járvány miatt a maszk használata szükséges a szentmiséken – ezt az áldoztatóhoz odalépve már vegyük le, tegyük el, és így fogadjuk az Urat, azaz ne akkor kezdjük a maszkot igazgatni, amikor a Szent Ostya már kezünkben van,
 - az imádás mindennek előtt a szívből fakadjon és ez fejeződjön ki, ezért az egyszerű és alázatos gesztus alkalmasabb, mint a jámborkodó, mesterkelt, modoros – így pl. helytelen a tenyerünkben „kinyalintani” az Eucharisziát, ez ugyanis nem a tisztelet jele, hanem igénytelenség, eltúlzott gesztus.

A szentáldozás pillanata a legbensőségesebb találkozás, egyesülés az értünk meghalt Úrral, aki Isten életébe avat be. Ezt a bensőséges pillanatot éljük át a helyünkre viszatérve, letérdelve imádkozva, hálát adva a találkozás kegyelméért, dicsőítve őt szeretetéért, életünket egészen rábízva, kéréseinek feltárva előtte.

Krisztus értünk és hozzánk jött, kezünkbe és szívünkbe adta és adja magát, mert végtelenül és teljesen szeret. Meghív, hogy övéi legyünk. Ő a „fölséges alázat, az alázatos Fölség,” ahogy Szent Ferenc mondja (vö. LR 27). Termjenek mindezek által a szentáldozás gyümölcsei még teljesebben életünkben. T

fr. Zalán

Minden forrásunk belőle fakadt!

ORSZÁGÚTI NEK ÉLMÉNYEK

2021. Szeptember 5-12.
BUDAPEST EGYETLEN TEMPLOMMÁ VÁLTOZOTT...

TEVÉKENY RÉSZVÉTEL ÉS JELENLÉT MEGTAPASZTALÁSA. ÉLMÉNYEI

CSALÁDI NAP - CSJK JELENLÉTTTEL

„Öt kenyérünk volt és két halunk!”
(Mt 14,17)

Visszatekintés és jelenlét szervezőként

„Öt kenyérünk volt és két halunk, és most több mint ötezer embert etetünk. Amikor felajánlottuk, hogy a CSJK szervez-ne egy családi napot a kongresszus idején, nem gondoltuk, hogy ez lesz belőle.” Nyilatkozta a Családok Jézusban Közösség vezetője, Gorove László a NEK Családi Napjáról, és ezzel magunk is egyet tudunk érteni. Fogadjátok szeretettel szubjektív visszatekintésünket az eseményt megelőző időszakra, hogyan is éltük meg az „öt kenyér és a két hal” adományát, és magát a napot. Bár sosem lesz rálátásunk az egészre, arra keressük a választ, hogy mi is volt a valóság? Milyen jeleket próbált az Úr mutatni nekünk ott és akkor? Miért pont rajtunk keresztül? Amikor bekapcsolódtunk 2019 őszén a szervezési feladatokba, és elkezdünk közösen álmodni a szervező csapattal, nagyon hamar megérettük, milyen új távlatokat mutat nekünk az Úr. Meglévő képességeinket új kihívásra tudtuk fordítani, a mindennapok mókuskereke mellett megjelent egy új perspektíva. A kezdeti lelkesedést hamar letörte a pandémia: megoldhatatlan problémákkal szembesültünk, magával a halállal, életünk nagy kérdéseivel találkoztunk. Mindeközben éreztük, hogy a Családi Nap kapcsán nagyszerű dolgot készít az Úr, ezért úgy döntöttünk mindent félreteszünk erre az időre. Nem hagyjuk, hogy felőröljenek minket a munkahelyi nehézségek, a családi logisztika, az

otthonteremtés kihívásai, hanem az Ő ügyét próbáltuk „elég jól” szolgálni, ha kellett riportot adtunk, programfüzetet, újságcikket korrektúráztunk, névre szóló meghívókat gyártottunk, és tapasztalatlanságunk, gyengeségeink ellenére lépésről-lépésre Vele haladva minden sikerült. Ha jobban belegondolunk, valójában öt halunk és két kenyérünk sem volt, azt is az Úr adta, de Vele táplálni tudtuk a Margitszigetre érkező embereket, családokat.

Nagyszerű volt első kézből rálátni arra, hogy milyen színes az Egyházunk, a sok-sok közösségre, akik a maguk módján mind az örömhírt próbálták átadni játékkal, zenével, focizással, arcfestéssel, ki-ki a maga eszközeivel. Szeretnénk külön kiemelni a sok laikus, hétköznapi testvért, előadót, ha belegondolunk Keresztelő János, sőt maga Jézus sem volt felszentelt pap. Ezért is bátorítunk mindenkit, hogy merjetek kiállni és tanúságot tenni róla, úgy ahogy ti magatok találkoztatok Vele, a magatok eszközeivel, saját tapasztalatokat megosztva másokkal.

Mi magunk is meg tudjuk erősíteni, hogy tapasztalható kegyelmi idő volt a Kongresszus hete, és a számunkra oly kedves Családi Nap is. Egy-egy nehézséget tapasztalva szokták mondani: „hitben járunk, és nem látásban” (2Kor 5,7), de szerencsénkre Isten tudja, hogy szükségünk van arra is, hogy valóban lássuk, megtapasztaljuk Őt. Tényleg kézzel fogható volt aznap a jelenléte! Ha visszagondolunk, vagy visszanezünk az arcokat az eseményről készült fényképeken, felvételeken, csupa mosolygós boldog embert és családot látunk. Ha felidézük, hogy az esemény ideje alatt (mindössze 5 órában) kb. 850 ember végezte el szentgyónását a kolostorromnál... hosszabb volt itt a sor, mint a mosdóknál.

Süveges Gergő a nagyszínpadon két produkció között hívta az atyákat a szolgálatra. Ha visszagondolunk az előadásokra, a beszélgetésekre, találkozásokra, az a meggyőződésünk, hogy igazi csodák történtek. Hála és dicsőség Istennek! Fontos, hogy merjünk kérni Tőle! A szervező csapattal kértünk jó időt, megkaptuk; szerettük volna, hogy megteljen a Margitsziget, megtelt; jött a nagyszerű ötlet, hogy legyen élő kép az Eucharisziáról, megcsináltuk; készüljön egy legóból kirakott Ferenc pápa kép, az is sikerült, pedig Magyarországon nem volt annyi legódarab, mint amennyire szükségünk volt.

Mellettünk, mögöttünk állt végig a Közösség, mindenki hozzájárult a nap sikeréhez, mindenkire szükség volt. Közösségben élhetjük meg igazán hitünket, így tudjuk bátorítani, gazdagítani egymást: egyrészt önmagunkkal, másrészt azzal, akiben vagyunk, aki minden örömünk és nyomorúságunk közepette is mindig velünk van, még ha nem is úgy történnek a dolgok, ahogy mi szeretnénk.

Végül, ha magunkra gondolunk, hogy miért éppen mi letünk a főszervezők és a „reklámarcok” ma sem értjük teljesen, kapásból tudtunk volna mondani 2-3 házaspárt, akik szerintünk alkalmasabbak lettek volna erre a feladatra. Aztán egyszer csak ott álltunk egymásba karolva az első sorban a záró koncerten azt hallgatva, hogy „múlnak az évek”, és most már tudjuk, ezt nem is kell feltétlenül megértenünk. A szentmise áldozás előtti szavai jutnak eszünkbe: „Uram nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj, hanem csak egy szóval mondd és meggyógyul az én lelkem!” Engedtünk a hívásnak, elfogadtuk Őt és Ő gazdagon megajándékozott önmagával. Nagyon köszönjük, így utólag is!

Liszka Réka és Levente
Családok Jézusban Közösség

„Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket.”
(Mt 11,28)

Jelenlét másképp a szigeten

Szombaton délelőtt a Margitszigeten voltunk a családi napon, ahol a testvérek közül Piusz, Gábiel, Zalán és én győntattunk, bevallva én csak két és fél órát, Piusz hatot, Gábiel négyet. Megint csak azt mondom: óriási Isten-élmény volt és nagyon mély megtérések történtek. Repült az idő a gyónás alatt, annyira szép volt. A családi napra a hivatalos kezdési időpont előtt már több ezer ember jött ki. Kulturált, rendezett, legalább száz közösség által felkínált programok álltak rendelkezésükre, valamint előadások, éneklések, tanúságtételek, nagyon-nagyon szuper volt. Ráadásul, ahogy Milán fogalmazott a fél püspöki kar kint tolongott, kedélyesen, játszva, beszélgetve. T

fr. Achilles

SZÉLL KÁLMÁN TÉRI EVANGELIZÁCIÓ

„Beszélj, Uram, mert erőt adsz nekem!”
(Dán 10,19)

Tanítás, testvérek és atyák

Lelki élményeimet osztom meg veletek... Kezdem azzal, hogy a Széll Kálmán téren volt egy missziós sátor, ahová hétfőn este Varga Laci püspök atya jött el előadást tartani. Délután is kimentem már, lopva még, habitus nélkül, de este az egyik ifi csoporttal már habitusban merészkedtem ki. Nagyon felemelő volt, zömében katolikus emberek hallgatták Laci atyát, mintegy kétszáz fő. Aztán kedden, szerdán vastagodott az arcbőröm, úgy, hogy egyedül is többször kimentem a Széll Kálmánra habitusban. Felemelő volt a szervezethez, az előadások színessége, a gyóntatás jó megszervezése, a gyónók lelki intelligenciája, piros pont mindenkinek... T

fr. Achilles

AFRIKA-EST A BAZILIKÁBAN

„Ami az embernek lehetetlen, az az Istennek lehetséges.”
(Lk 18,27)

Köszönet a segítségért

A Bazilikában szervezett Afrika-est résztvevői a Nigériában járt orvosmisszió tagjai Fodor Réka „Afréka” és Csókay András, valamint vendégeik Nigériából Onitscha érseke, két fiatal lány Rebecca és Trinity voltak. A két lány Magyarországon fog ápolónőnek tanulni.

Az egyébként gazdag Nigériában csak elérhetetlen pénzért van orvosi ellátás és oktatás, így az egyház a hitélet mellett karitatív és oktatási feladatokat is ellát, ahol tud. A püspöknek hihetetlen tekintélye van, kezében rendkívül szerény, de létfontosságú intézmények vannak, iskolák, kórház, szeminárium ötszáz kispappal. A Hungexpo 2-3000 fős szentmiséi nem biztos, hogy lenyűgöznék őket, odahaza vasárnaponként akár ötezer fővel is ünnepelnek. Sajnos a nigériai atyák sokkal több időt szántak arra, hogy a magyar segítséget megköszönjék, minthogy az életükről beszéljenek.

Az Afrika-est beszámolóiból kiderült, hogy magyar segítséggel Nigériában egészségügyi intézmények bezárását tudták elkerülni a járvány idején (védőeszközök, fertőtlenítő szerek), ezen kívül olyan, egyik napról a másikra élő embereknek vettek élelmet, akik a hirtelen lezárások miatt nem tudtak eljárni dolgozni. T

Lovas András

SZENTSÉGIMÁDÁS

SZENT ISTVÁN BAZILIKA
FORRÁSPONT

„...szent udvarában imádjátok az Urat!”
(Zsolt 96,9)

Együtt imádtuk Őt!

Csütörtök este a Szent István Bazilikában volt zenés Szentségimádás. Tíz-tizenkét ezer ember a kintiekkel együtt, profi zenélés, éneklés, csend, imádság, mély áhítat, gyónatás, fiatalok odaadottsága, óriási élmény volt.

fr. Achilles

Meglepett a tömeg a Bazilika előtt, végül csak Achilles atya habitusába kapaszkodva tudtam belülré jutni. Magával sodró volt a zene és a csend is. Ilyenkor persze nem könnyű szavakkal imádkozni, de úgy éreztem, hogy ezúttal hagyhatom, hogy vigyenek az érzelmek.

Bodroghelyi Csaba

„Énekeljétek az Úrnak és áldjátok nevét,
naponként hirdessétek üdvösségét!”
(Zsolt 96,2)

Forráspont élményei

Pénteken „csak” Ákos koncertre és Forráspontra jutottam el Zalán testvérral együtt. Öröm volt látni tizenkét ezer fiatalot, akik önfeledten ugráltak, énekeltek, táncoltak Ákosnál, aztán hallgatták a tanúságtevőket. A legmélyebb élményem mégis az volt, amikor tíz óra után behozták az Oltáriszentséget tizenkét ezer fiatal néma csöndben egyszerre térdelt le! A küzdőtérén lévő, addig csápoló fiatalok mozulatlanul, csöndben, térden imádták az Urat, hihetetlen Isten-élmény volt. Arról nem is beszélve, hogy a színpadon térdelve Ákos, Lackfi János, a két tanúságtevő, és még sokan mások velünk együtt imádkoztak! Hatalmas tanúságtétel volt mindenki előtt! T

fr. Achilles

SZENTMISE ÉS GYERTYÁS KÖRMENET

KOSSUTH LAJOS TÉR – HŐSÖK TERE

„Tegyetek ti is tanúságot rólam...”
(Jn 15,27)

Együtt a hitben és a szeretetben

Délután megtelt a Kossuth-tér – de ahogy elmondták a környező utcák is – mélyen imádkozó, odaadó, középkorú és fiatal emberekkel, családokkal. A bíboros úr pátriárkának szóló köszöntése – hogy eljött hozzánk Magyarországra – felemelő volt. A Kodály köröndtől visszatekintve mutatta a kivetítő a tömeget, amely az Országháztól akkor indult el. A bíboros úr meghatódva imádkozott a Hősök terén, és adott hálát az ég Urának, hogy ennyien eljöttek imádkozni, énekelni, Krisztusnak hálát adni.

fr. Achilles

Nagyon örültem szombaton a Margit-szigetről a Kossuth térre áthömpölgő emberáradat méretének. Ez csak fokozódott az esti fáklyás menet során. A szentségi áldás után Erdő Péter bíboros úr beszéde nekem azt fejezte ki, hogy őt is elragadták az érzelmek, amikor megköszönte, hogy ilyen sokan együtt ünnepeltünk.

Bodroghelyi Csaba

Én a Kossuth téri mise alkalmával jártam a Mennyországban, mégpedig Kodály miséje; Agnus Dei tételének éneklése repített fel. A harmadik Isten Bárányát már nem is tudtam énekelni a meghatottságtól. Fantasztikus érzés volt ennyien együtt énekelni. A mű remekül szerkesztett, egyre magasabbra megy fel. Sokat segített a közösség megélésében. Jó, hogy ilyen sokan vagyunk! Az ezután következő fáklyásmenetet illetően pedig szavakat sem találok. Gyönyörű volt! T

Bosnyákovics Beáta

A VILÁGEGYHÁZ BUDAPESTRE ÉRKEZETT

HUNGEXPÓ – TANÚSÁGTÉTEL, EGYÜTTLÉT

„Menjetez tehát, tegyétek
tanítványommá mind a népeket!”
(Mt 18.19)

Reggeli séta

Békés reggeli séta a felújított vásárcsopont pavilonjai között. A hangszórókból halk liturgikus zene szól, a plakátok templomi programokat hirdetnek a városban. Az egyik pavilon kápolna, a másik oltárral, színpadokkal van a nagy létszámú szentmiséhez berendezve. Jártam itt már sokszor. Egykori BNV-k, gépipari-, autóipari-, építőipari kiállítások. Ez most az örökkévalóság expója... A vásárcsopontban hang és látvány, hatósági és céges szervezők, önkéntesek és cserkészek végig a helyükön voltak. Egy külföldi rendezvényen korábban csodáltam a szervezőket, hogyan tudnak több ezer embert gyorsan megebéltetni. A Hungexpont pont így ment hivatásos vendéglátókkal, önkéntesekkel, cserkészekkel. Le a kalappal.

A szentmisén

A szentmisén a világegyház jött össze ünnepelni. Percekig vonult be az asszisztencia, harmincnál több püspök Afrikából, Ázsiából, Dél-Amerikából. Nemzetközi cégeket, szervezeteket látva néha elfelejtjük, hogy a legrégebb és legnagyobb „multi” mégis csak a Katolikus Egyház.

A prédikációkat hallgatva feleségemnek, Áginak tűnt fel, milyen fantasztikus, hogy pont ugyanaz a tanítás Afrikától Dél-Amerikán át Magyarorszáig. Összes papunk és a tanítás, amit hirdetnek Abujától Székesfehérvárig egyformán releváns és „cserezabatos”.

Legfontosabb témák

A szentbeszédekből, katekézisekből, tanúságtételekből képet kaphattunk a világegyházat foglalkoztató legfontosabb témákról, azok súlyáról. Az előadók a legnagyobb természetességgel beszéltek a számos helyen növekvő üldöztetésről és az emberek helytállásáról igen kemény helyzetekben. Bár sorskérdés, úgy tűnik, egyre kevesebb helyen működik jól a mohamedánokkal való együttélés. Egyházunk oktatási és karitatív szolgálata sok helyen nem csupán hozzátesz a lehetőségekhez, egyszerűen az emberek létszükségletét biztosítja.

Előadások és tanúságtételek

Szabó Konstantin görögkatolikus pap, Kárpátalja.

Apró termetű, egyenes tartású, ősz hajú, hetvenes ember lép a színpadra. Titokban szentelték pappá, hosszú éveken át így is szolgált illegálisan. A kárpátaljai görögkatolikus egyház kommunizmus alatti megpróbáltatásairól beszél. A maroknyi közösség 30 vértanújáról – köztük saját édesapjáról – a száznál több Gulagra hurcolt papról és a mostani újjáépítésről. Nagy csend a teremben. Hangja észrevehetően talán csak egyszer csuklik el. A magyar egyházi közösség elleni egyik legnagyobb közelmúltbeli támadás és sajátjaink nagyszerű helytállásának története. Alig ismerjük, pedig tanítani kellene minden iskolában.

Áder János köztársasági elnök tanúságtétele is jól illett az országunkról kialakuló képbe. Előzetesen volt némi félelmem, hogy a tanúságtételek sorában egy fővédnöki, protokolláris beszéd jelenik majd meg. Alaptalanul aggódtam. Egy közlünk való hívő embertől hallhattunk fiatalok számára is aktuális, személyes gondolatokat gondviselésről, hit és tudomány viszonyáról, a Covid áldozatairól és segítségről.

Louis Raphael Sako bíboros

Az iraki pátriárka előadása alatt is nagy lett a csend. Irak az Iszlám Állam pusztításaival legtöbbünknek egy távoli történet. Sako bíborosék nemrég élték át személyesen. Az ittenieknek napi élmény, hogy elüldözik, meggyilkolják az embereket a hitükért. Érdekes dolgot mesélt Ferenc pápa tavalyi iraki látogatásáról. A pápa látogatása hihetetlen nagy esemény volt a helyieknek. Valaki végre figyelt rájuk. Utána a keresztények láthatóan büszkébbek, a mohamedánok pedig barátságosabbak lettek. A keresztények amúgy testvérnek tekintik és támogatják a velük élő mohamedánokat.

A szélsőségesek erősödő támadásaitól, háborúitól a hívó békés mohamedánok is szenvednek. A keresztények jelenlétét viszont Irakban is egyértelműen el akarják törölni. Fontos, hogy a terroristák és a keresztények közötti konfliktus ne váljon mohamedán-keresztény konfliktussá és ne is legyen annak beállítva, mert beláthatatlan következményei lennének. Ez a gondolat szinte szóról szóra ismétlődött a nigériai, fülöp-szigeteki beszámolókból. Az együttélés reális megoldását Sako bíboros erős – biztonságot fenntartó és nem korrump – világi államban látja.

További gondolatok Afrikából, Közel- és Távol-Keletről
Jose Sefofia Palma, Cebu érseke (Fülöp-szigetek) említette, hogy hálás a misszionáriusoknak, akik 500 éve elvitték a Fülöp szigetekre a kereszténységet. Hasonló gondolatok, a viszonzás gondolatával együtt nigériai atyáktól is elhangzottak.
Onaiyekan bíboros, Abuja érseke (Nigéria) a keresztény-mohamedán együttélés lényegét pár súlyos mondatban fogalmazta meg a következőképpen. A mohamedán többség bármilyen eszközzel – ideértve az erőszakot is – azon van, hogy mindenkit muszlimmá tegyen. A keresztények is – az erőszakot kivéve – bármit megtennének, hogy mindenki keresztény legyen. De mi keresztények bármi áron keresztények maradunk...

A köszönet szavait is megtapasztaltuk

A hazánkból mostanában egyes üldözött keresztény közösségekbe érkező – világméretekben nyilván apró – segítségük hihetetlen jól célba jutottak.

Pamplany szír-malabár püspök Indiából, így fogalmazott: „Ahogy hoztak minket a rendőrök a vásárcsopontba (valójában a Honvédség) arra gondoltam, hogy villogó autókkal másutt a rossz fiúkért mennek. Jó dolguk van itt Magyarországon, ha ilyen a viszonyuk a világi hatóságokkal.”

Sako iraki bíboros tanúságtételéből: A Ninivei síkságon egy faluban Magyarország fiainak mondják magukat. A Hungary Helps támogatásával tudták a legszükségesebb újjáépítést elkezdni és visszaköltözni a lerombolt faluba.

Lovas András

Hétfőn és csütörtökön voltam a hiper-szuper felújított Hungexpon. Profi szervezés, csodás tanúságtételek, előadások, sok jó találkozás és finom ebéd. Hétfőn Szabó Konstantin atya tanúságtétele nagyon megragadott. Kétkedéssel fogadtam az amerikai Mary Healy fellépését csütörtökön, de végül nagyon tetszett, ahogy rövid, egyszerű megfogalmazásaival megimádkoztatta a népet, benne több száz papot és számtalan püspököt. Sőt, még engem is. A csütörtöki „cigánymise” olyan szép volt – mind liturgiában, mind zenében, mind installációban –, amelyet én még életemben nem láttam. Már csak ezért érdemes volt kijönni. Öt föld-részről száz püspököt koncelebrálni látni sem mindennapi élmény.

Bodroghelyi Csaba

Még hétfőn este az egyik papa írt a közös listára, hogy neki mekkorát adott a hétfői Hungexpo: a zsolozsma, a szentmise gyönyörűsége, az előadások, a szervezettség, úgy hogy kedvet kaptam és csütörtökön egy napot ott töltöttem; nagyon, nagyon profi volt és lélekemelő. T

fr. Achilles

ZÁRÓSZENTMISE - PÁPAI JELENLÉTTel

„Neked adom a mennyek országa kulcsait....”
(Mt 16,19)

Az összetartozás megtapasztalása

Vasárnap a pápai mise szintén lélekemelő volt. Aki rendezte mindent az emberek szívéért tett, hiszen a pápát úgy vitték végig az Andrássy- és a Dózsa György úton, hogy minden kint lévő ember számára egészen közel került. Aki kint volt, ha csak egy pillanatra is, találkozhatott Krisztus földi helytartójával.

A NEK-en mindenütt és mindennap kulturált, odaadott önkéntes szervezők voltak jelen, akiknek óriási öröm volt az arcukon.

Nagy volt a rendezettség, hogy minden a helyén legyen és a helyén is volt.

fr. Achilles

A pápai miséről sokat lehetne írni. Egyet azonban kiemeltek – főleg azoknak, akik kritikával szemlélik tevékenységét – Ferenc pápa szentbeszéde számomra hitelesítette őt, nekem nagyon betalált. T

Bodroghelyi Csaba

JÓ VOLT MAGYARNAK LENNI

ÖSSZEGZŐ VÉLEMÉNYEK

„Aki hallgatja ugyan tanításomat,
de nem váltja tettekre, a balga emberhez hasonlít,...
(Mt 7,26)

Szeretetben, tevékenyen együtt egy héten át

Aki jelen volt, akár csak egy-egy napra is, úgy gondolom, hogy találkozott az Úrral! Én a hét folyamán, ahogy egyre jobban jelen voltam, egyre jobban átadhattam magamat Neki, és egyre mélyebb élményekben részesülhettem. A történelem egy szeletét éltük át. Ahogy idősebb atyáink, pl. Szabolcs atya emlegette a '38-as Kongresszust és a '48-as Mária-évet, mi is biztosan úgy fogjuk még sokáig szívünkben hordozni ezt a hetet.

fr. Achilles

A NEK megmutatta a magyar katolicizmus erejét, de ebbe sajnos a gyöngeségét is beleérttem. Számtalan hittestvérünk – fiataljaink – nem erőltették meg magukat, hogy keresztény identitásukat megmutassák. A teljességhez ezt a tény is tudnunk kell. Adja Isten, hogy a NEK kegyelme erősítsen mindannyiunkat a jövőben, különösen akkor, amikor áldozatot kell hoznunk! Pax!

Bodroghelyi Csaba

A résztvevők nem véletlenül voltak jó véleménnyel a szervező országról. Sok vendég odahaza eleve egy elnyomott vagy éppen csak megtűrt egyház tagja. Az állami és egyházi rendezők munkáján a profizmus, a rendezvény megvalósításán – látványtól a zenén át a jeltolmácsig – az igényesség látszott.

Lovas András

Az ÜNNEP szó fejezi ki leginkább az élményemet. Ünnepeletem az Eucharishtiában jelen lévő Urat, a Szeretetet, az Egyházat, a hitet, és azt, hogy katolikus lettem öt éve. Az ünnep mindig megerősít a jóban, ezt tette velem is a kongresszus.

Kondorosy Mariann

Azon a héten Budapest jellege, hangulata teljesen átalakult, mintha egy óriási templom lett volna. „Krisztus újra földre szállott.” Nehéz volt visszatérni...

Szamos Katalin

Mária rádiós önkéntesként hangfelvevő készülékkel a kezemen jártam a legkülönbözőbb helyszíneket. Kegyelmi ajándékkul az isteni jelenét sokszínűségének, az összefogás és az ima erejének megtapasztalását, a megismerés és felismerés, az egy úton haladás örömeinek átélését kaptam. Istennek legyen hála érte!

Csegezi Mária

Számomra óriási egység élmény volt a kongresszus: tanúságtétel arról, hogy lehetséges világszintű egységet létrehozni erőszakmentesen, a Szeretetre építve. Ez a jövő, ez Isten országa, ami már köztünk van. Ennek az epicentruma az Oltáriszentség: minden forrásunk belőle fakad! T

Somogyi András

ORSZÁGÚTI FERENCES IFJÚSÁGI TÁBOR

(TOVÁBBIKBAN OFIT)
NÉPKÖZBESZEREZÉSI ELSZÁMOLÁS

Az ötlet még 2020 őszén szállta meg az országúti ifjúság valamely tagját. Így összeültek a plébánia ifjúságai (Boanergész, 2 bérmlázó csoport és az Antióchia), mint a viseográdi 4-ek, hogy kigondolják, mi merre hány tengeri mérföld. Szétosztották a napokat a közösségeknek, hogy mindenki szervezzon egyet, valamint a Plébánia maga is bevállalt egy lelkinapot. Így a gépezet kerekai forgásba lendültek...

1. nap, 1420 óra a hold zenitjéig.

Az első nap a leutazással és az ismerkedéssel telt. A vonaton már tudni véltük, hogy kik azok, akik szintén a táborba tartanak, hiszen hasonlóan hangosan nevettek, mint mi. Itt még mindenki megszeppenve ragaszkodott a saját kis csoportjához, de ez leérve hamar megváltozott. Miután becsikkoltunk a mobil recepción, megkaptuk a névkártyáinkat és hozzá kezdtünk a plébánia ifjúsági masszájának homogenizálásához. Kezdtük egy evolúciós kő-papír-ollóval, majd családokra váltunk. Az elkövetkező napokban együtt küzdöttünk vállt-vállnak vetve, osztottuk meg örömeinket, bánatunkat és lelki adóbevallásunkat.

2. nap, 39 év a Halley-üstökös visszatértéig.

Ezen a napon kirándulni mentünk, valahova, az erdőnek neki. A csodás szervezőinknek köszönhetően pedig oda is értünk "valahova", a nagy beszélgetés közepette. Az első megálló egy kilátó volt, itt megpihentünk és Achilles atya megtartotta az aznapi misét. Ez az arra járókban kellő zavarodottságot okozott, ám ez minket nem akasztott meg a pillanat átélésében, ott, a szabadban, a kellemes napsütésben. Tovább menve, menve, mendegélve egyszer csak elértünk egy másik kilátóhoz, aminek a tetején kellemesen megebedtünk. Innen egy harmadik, természetes kilátón (hegyen) keresztül hazafele vettük az irányt, hogy a Balatonba lemoszuk az út porát és onnantól tisztán folytathassuk a mindennapi tevékenységeinket: közös étkezés, nyilvános szeretetpostánkon való somolygás, ismerkedés, lelkizés.

3. nap, 32 évvel a nagy sarki fények után.

A szerda elhozta a várva várt lelki felfrissülést. A nap nagy részében előadások és az azokat tárgyaló kiscsoportos beszélgetések váltogatták egymást. Az előadások a tábor melletti kis templom kertjében voltak, amit egyszerűen varázslatossá tett a kellemes idő és a lombokon átszűrődő fény. Elsőként Biczi Ferenc és neje Erika mesélt meghatóan őszintén Isten-kapcsolatukról és arról, hogyan jutottak el eddig, azaz milyen hitbeli mérföldkövek voltak az életükben. Ezután voltak akik a „családokban” beszéltek ki a témát, mások ott maradtak kérdezni az előadótól vagy inkább magukban elmélkedtek valahol a kertben. A nap hátralévő részében még két előadás-kiscsoport csomag volt. Márk önismereti gondolataival folytattuk, ahol rengeteget tanulhattunk magunkról és arról, hogyan értsük meg mélységeinket még jobban. A napot Kardos Csongor ferences testvér gondolatai zárták a személyes és élvezhető imárral.

4. nap, a Perseids meteorosó napja.

Ez a csütörtök igazán tele volt. Kezdtük a közeli tónál, egy labdarablós (ezt mond ki tízszer gyorsan!) játékkal és egy kis métával. Mivel nagyon meleg volt és sütött a nap, úgyhogy a sportolást a Balaton parton és a hús vízben folytattuk. Itt családokra bomlottunk mint csapatok és úgy mértük össze tudásunkat. Volt itt röplabda, hatoslabda, az általunk első nap kitalált vízi röpi és egy röplabda szerű játék, csak vízbombákkal, hát nem maradtunk szárazon. A sok mozgást kipihenve vacsora után visszaindultunk a rétre, hogy meglegyen aznapra a keretes szerkezet. Itt csaptunk egy gyors éjszakai számháborút. A bokrokat és az arra járó turistákat fedezéknél használva próbáltuk leolvasni a másik csapatot. Majd fagyújtás és jött a tábortűz. Volt minden

ami egy kinti estéhez kell, énekek, játékok, történetek, varázslatos volt... Az estét pedig még jobbá tette a pont aznap megjelenő meteorosó. Mondanom sem kell hogy nem kerültünk nagyon hamar ágyba...

5. nap. Az utolsó teljes nap.

Az első felét a családok társaságában töltöttük. Elsőként ügyességi feladatok voltak, tojáscipelés, frizbidobás, kakasviadal és szörp-pong. Ám ezután jött csak a lényeg, a színház, egy kis csavarral. A sportnap és az ügyességi szereplés alapján minden család kapott tárgyakat, mondókat, karaktereket és ezeket bele kellett építeniük egy előadásba. Bájos műsorvezetőink konferálása után láthattunk űrtragédiát, tündérmesét és sportközvetítést is.

Eljött az utolsó este, ami kellőképpen emlékezetes lett. Volt tánc, zene és hát a maradékokat is fel kellett élni. A táncteren sokáig tombolt az élet, de a kert, sőt a tábor igen nagy környezete sem volt kihalt. Én sokáig beszélgettem, a ház körül, a parton, meg a függőágyban. Mások csobbantak, vagy sétáltak az erdő felé...

6. nap. Aznap hazamentünk. :(T

Nattán Márk és Rétháti Júlia
(Antióchia közösség)

A HÚSZÉVESEKÉ IS A VILÁG - IFJÚSÁGI ÉLET A PLÉBÁNIÁN

A nyári tábor után – amelyen a fiatalok több közössége együtt vett részt – mindannyian azzal az érzéssel tértünk haza, hogy nemcsak a tábor volt szuper, de általa a plébánia is jobban az otthonunkká vált. Ezért arra gondoltunk, hogy – az ifi programok mellett – érdemes még jobban bekapcsolódnunk templomunk életébe. Hogyan tudnánk többet segíteni? – merült fel a kérdés. Erről ősszel a Képviselőtestület tagjaival is beszélgettünk, ennek köszönhetően alakult ki jó néhány új, lelki és egyéb ifjúsági program és kezdeményezés.

Minden héten szerda este szentségimádást tartunk a kápolnában, amelyre tíz-tizenöt fiatal érkezik, hogy csendben, egy kis énekléssel, egy órát töltsön az Úrral. A megbeszélés gyümölcse lett a december 11-i lelkinap, amely egy ráhangolódos kirándulással kezdődött. Délután Róbert atya lelki előadásán épültünk, kiscsoportos megbeszélésen osztottuk meg gondolatainkat, ezt szentségimádás és szentgyónás követte, végül szentmisével zártuk a napot.

Az ifjúsági csoportok segítségével valósult meg a Széll Kálmán téren – mind a négy adventi vasárnapon – az adventi gyertyagyújtás, ahol énekekkel, imával, áldás-osztással igyekeztünk megszólítani a „külsős” embereket. Öröm volt látni, hogy plébániánkról nyolcvan – száz fő vett részt ezeken.

Nagy örömeinkre az Antióchia közösség is egyre jobban bekapcsolódik a plébánia életébe, karácsonykor négyen közülük – más közösségekből való fiatalokkal kiegészülve – készítették fel a gyerekeket a Betlehemes színdarabra.

Három-négy ifi rendszeresen besegít a hitoktatóknak az általános iskolás gyerekek vezetésébe, valamint segítségükkel megalakult az új kislánykórus, Kabócák néven. A Kabócák a tíz órai szentmisén énekekkel segítik a liturgiát, ünnepélyes beöltöztetésük óta pedig már egységes megjelenésükkel is kifejezik összetartozásukat.

Mindezek mellett a fiatalok szívesen bekapcsolódnak a gyerekvigyázásba és a karitás feladataiba is.

A lelki és besegítő programok mellett természetesen nem maradnak el a bulizós lehetőségek sem. Alkalmanként a Csíki sörözőt látogatjuk meg (a józanság határán belül), vagy éppen szilveszteri bulit rendezünk, közösen síelünk, korcsolyázunk.

Minden vasárnap megerősítő élmény a fiatalok félnyelcas szentmisén jelen lévő sokadalma, ahol a Boanergész zenekar vezetésével dicsőítő liturgián vehetünk részt. Karácsony előtt a Boanergész egy adventi rorate-ra szószerint beköltözött a plébániára, hiszen vasárnapról hétfőre, igaz nem bent aludtak, hanem bent moizáltak, beszélgettek, hogy némi pihenés után, a rorate szentmisén teljes odaadottsággal tudjanak zenélni.

Tavasszal kirándulást, nagybőjti lelkinapot, közös Keresztút végzést tervezünk, hogy aztán nyáron megint egyhetes tábor tölthessünk együtt. T

fr. Achilles

ORSZÁGÚTI HÁZASKURZUS

GYERTYAFÉNYES VACSORÁK A PLÉBÁNIÁN

Az őszi folyamán Házaskurzus néven romantikus vacsorákra invitáltunk nyolc, a plébániánkhöz kötődő házaspárt. Ahhoz, hogy ők hét héten át, szerda esténként meghittten beszélgethessenek, a szervezőknek először a hittantermekben kellett éttermi hangulatot kialakítani, majd a felszolgálók szerepét magukra öltetni. Kétségtelen, hogy az alkalmak minden jelenlévő számára tartogattak kihívásokat.

A Házaskurzust az angol Nicky és Sila Lee találták ki, akik több mint harminc éve házasságban, négy gyermekük született, és annak a londoni gyülekezetnek a tagjai, ahonnan az **Alpha kurzusok** is indultak. 1996 óta foglalkoznak a témával, így a mi estjeink is az ő pontos forgatókönyveik alapján zajlottak – a program ötletadója és főszervezője, Kanyó Henrik vezetésével.

A koncepció egyszerű: a Házaskurzus minden párnak szól. Nem számít, hogy egy vagy hatvanegy éve vannak együtt, és az sem, hogy éppen erős vagy küzdelmes fázisban tart-e a házasságuk. Ha stabil a kapcsolatuk, a kurzus segít, hogy még jobb legyen, fejlődni tudjon, és megerősíti a jó szokásokat. Ha nehéz időszakban van a pár, a kurzus gyakorlati tanácsokat adhat, és segíthet túljutni a mélypontokon. Bár a Házaskurzus keresztény alapokra épül, akár nem keresztény párok is részt vehetnek rajta.

A szervezőcsapat tagjaiként – Kanyó Henrik és Ildi, illetve Kurucz Péter és Juli mellett – úgy fogtuk fel az estét, hogy szeretnénk alkalmat adni a vállalkozó kedvű pároknak, hogy kettesben, nyugalomban tölthessenek pár órát. Nem elhanyagolható szempont, hogy mindezt finom falatok, jó borok társaságában tehetik meg, és csak egymásra kell koncentrálniuk.

A forgatókönyv szerint minden alkalom három fogásos vacsorával indult, amit egy szakács hölgy és édesanyja szálítottak a plébániára, ahol az egyik „üzemi konyhának” berendezett hittanteremben tálaltak és melegítettek. További két hittantermet rendeztünk be az estekre romantikus hangulatú „étteremnek”: fehér abrosszal, gyertyával, halk zenével. Eleinte biztosak voltunk bennne, hogy pincéri gyakorlatlanságunk miatt legalább egy tányér leves egy vendég ölében fog landolni, de most már kijelenthetjük, hogy az első kurzus mindenféle baleset nélkül zajlott le. Az ételekkel – a japán különlegességgel, a szusi kivételével – egyöntetűen elégedettek voltak a résztvevők, akik egyébként bátran vágtak bele a programba, hiszen nem igazán tudták, mire számíthatnak.

A leves és a főétel után kezdetét vette a Lee-házaspár által összeállított videó-tananyag lejátszása, ami sok-sok megosztó történetével, tapasztalatával járt körbe egy-egy párkapcsolati témát a kommunikáció művészetétől kezdve, a jó szexen át, a megbocsátás erejéig. A bejátszásokat szünetek oldották, amelyekben öt- tíz- harmincperces feladatokat kaptak a párok, azaz konkrét kérdéseket kellett kettesben átbeszélniük, csoportos megosztás nélkül – ezek mellé érkezett a desszert és a kávé.

Ahogy teltek a hetek, az érkező vendégpárok és a háttérzést vállaló házaspárok is csapattá kovácsolódtak. Kialakult, ki, melyik teremben, hova szeret ülni, vagy éppen ki az, aki szívesen próbál ki újabb és újabb asztalokat. Van, akinek a vörösboros marhapörkölt lett a kedvence, másnak a süttőtökrémleves kolbászmorzsával és zsályachips-szel. Láttszott, hogy a párok az ízek élvezetében és a csendes, egymásra figyelő beszélgetésekben is örömmel mélyültek el. Mi, szervezők pedig igyekeztünk láthatatlanná válva kiszolgálni őket a Kurucz Juli által varrt pincér-kötényünkben. Örömmel hoztuk-vittük a tányérokat, mosogattunk, töltöttük a boros poharakat. Izgalmat minden este előtt csak az okozott, vajon ideér-e az ételszállítmány, vagy a „személyzeti menüt” (ropi, pogácsa, perec) kell esztétikusan, három fogásként hirtelen feltálalnunk. Erre szerencsére sosem került sor, még akkor sem, amikor a séf autója lerobbant, és végül villamossal hozták az ételeket, amelyek költségét a plébánia teljes egészében magára vállalta.

Szerintem mindannyian sajnáltuk, amikor véget ért ez a hét hét, és lezárult az első Országúti Házaskurzus, de ha minden jól megy, lesz következő! **T**

Szigeti Hajni, Komáromi Balázs

„KÖRE KÖVET NAP MINT NAP ...”

Egy iskola környékén nem szokatlan a nyüzsgés, az Angéla – Szent Angéla Ferences Általános Iskola és Gimnázium – élete azonban az utóbbi években nemcsak a gyerekek miatt mozgalmas. Az épületek fölé magasodó daru, a munkagépek, a földből kinövő – vagy épp eltűnő – falak látványát mostanra megszokta aki odajár. Az iskolában zajló izgalmas és nagyívű építkezésről beszélgettünk Szalai Gáborral, az intézmény igazgatójával.

„Az biztos, hogy az idejárom hétszázharminc gyermek már növelte ezt az épületet” – kezdi mosolyogva Szalai Gábor és biztosít arról, hogy az építkezésről és a szemünk előtt megvalósuló tervekről bármennyit tud mesélni. „Mégsem első-sorban a bővítés a célunk, hanem sokkal inkább az, hogy kulturált, minőségi teret hozunk létre. Az építkezés mellett egy új nevelési stratégiát is kidolgoztunk, így az Angéla külső és belső fejlődése egymással párhuzamosan, egymást erősítve zajlik. A legjobban a nagy közösségi tér hiányzott az életünkből, így most az iskola egyik központja az új aula lesz. Ebbe a hatalmas, világos helyiségbe fognak a gyerekek reggel belépni egy új, szélesebb kapun keresztül, amire szintén nagy szükség van – ezt mindenki tapasztalhatja, aki reggel hét óra negyvenkilenc perckor igyekszik bejutni a falakon belülre, a jelenlegi kis kapun keresztül bizony csak türelmesen, egyesével. Az aula a rendezvényeken kívül remélhetőleg a gyerekek közösségi életének is teret ad majd. Itt lesz bőven hely beszélgetni, találkozni.”

„Így növekszik nap mint nap ...”

„Az építkezés 2020 áprilisában kezdődött, ezt azonban másfél éves gondos tervezőmunka előzte meg” – folytatja az igazgató. Teremről teremre jártunk, illetve más intézményekbe is elmentünk, hogy meglessük a jó példákat. Így alakult ki bennünk és tudatosodott egyre inkább a végső forma és a cél. Az új tantermekben minden a kezünkre áll majd, tere lesz a tevékenykedtető pedagógiának és a tehetséggondozásnak. Lesz egy szaktantermi szárny, itt lesz a korszerű eszközökkel ellátott kémia, fizika, biológiai terem, így a tanulók az órán nemcsak néznek, hanem saját maguk tapasztalnak is. Több lehetőség lesz csoportban tanítani – például nyelveket – és elvonulni személyes beszélgetésekre. Természetesen zeneterem is lesz és a

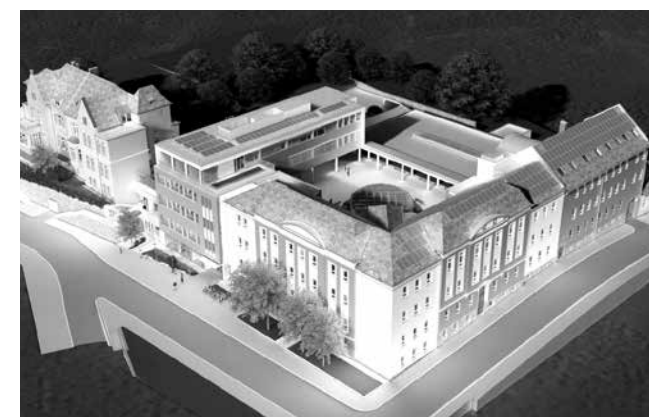

rajttagozatosok is kapnak alkotásra alkalmas, jól felszerelt birodalmat. Most is nagy alapterületű tornacsarnokunk van, azonban emellé még tervezünk egy állóképesség-fejlesztő termet, például crossfit és kördedések céljára. Az udvar és a zöldterületek aránya megmarad, az új aula teteje is járható lesz – terv szerint már ősztől – és természetesen lesz játszótér és focipálya is.”

„... míg felér az égig.”

„Az osztálytermek tervezésénél azt találtuk ki, hogy minden korosztály – alsósok, felsősök, gimnazisták – külön emeleten legyenek. Aztán a régi iskola rajzait elővéve rájöttünk, hogy ezzel az eredeti, 1922-ben épült résznek – ez a mostani Orsolya-épület – a terembeosztását alkottuk újra, tehát semmi mást nem csinálunk, mint visszatérünk ahhoz, ami régen is jól működött. Ez jó érzés. Az új kápolnába – ami a mostani ebédlő helyén lesz – szeretnénk visszahelyezni azt a Barátság ikont, ami sokáig a régi kápolnában függött és amin Jézus, egy szentet átoélva látható. Évekig nem tudtuk ki az a szent. Egy egyiptomi kóruszszereplésen derült ki véletlenül, hogy egy Kr. u. 3.–4. században élő, keleten tisztelt vértanúról, Szent Ménászról van szó. Emiatt gondolkodunk azon, hogy a kápolnát az ő tiszteletére szenteljük. Így fonódik össze a múlt és a jövő. Az építkezés két éve tart és még két évig a mindennapjaink része lesz, de a nehézségek mellett látjuk a fejlődést is és ez sok örömet ad. Az, hogy a külső és belső változás együtt történik, kézzelfoghatóvá teszi a törekvésünket: itt az iskolában mindannyian azért dolgozunk, hogy az épülő falakat tartalommal töltsük meg, hogy napról napra megújuljunk.” **T**

Jobbágyi Anna

„JÖJJ EL HÁT ISTENEM!”

FLASHMOB A SZENTHÁROMSÁG TÉREN

December 5-én vasárnap több száz gitáros és énekelni szerető fiatal gyűlt össze a Szentháromság téren. Hat évvel ezelőtt, 2015-ben hasonlóképpen történt, akkor a Szent István téren vettünk fel egy flashmobot, amivel a világban tapasztalható békétlenséggel szemben békét hirdelve álltunk ki. A videó címe az volt, hogy „Az Úr adjon nektek békét”. Ezt a felhívást és tanúságtételt szerettük volna megismételni 2021 decemberében. A szervezést a Boanergész együttes tagjai végezték, felhívásunkra pedig több százan csatlakoztak, gitárosok, énekesek vegyesen. Idén a békére való figyelemfelhívás mellett azt is célul tűztük ki, hogy a közeledő ünnepre hívjuk fel a figyelmet szemben a vásárlással, rohanással. Ezért választottuk Borka Zsolt dalát az Advent c. énekét.

*Sötét fenn az ég, fény sehol sem ég,
az arcomra álmos köd szitál;
Süket, sűrű csönd, némaság köszönt,
és senki nincs, ki fénylő jelet gyűjtson az éjszakán.*

*Refrén: Jöjj el hát Istenem, lobbants lángot az éjjelen,
élő irgalmat terjeszd ki fölénk,
jöjj el hát Istenem, nyíljon már ki a végtelen,
jöjj el gyermekarcú Isten szállj közénk.*

*Földünk pusztá rom, jöjj el irgalom,
jöttöd reményt, megváltást ígér;
Minden elveszett, ne hagyd népedet,
hiányod a szívekben már a földtől az égig ér.*

Az alkalom hatalmas élmény volt a résztvevőknek. A hidegben három hosszú órán keresztül vettük fel a videó jeleneteket, majd a Halászbástya mellett külön hangfelvételt is készítettünk, hogy a videó igazán jól sikerülhessen. A fáradságok ellenére nagyon jó hangulatban telt az idő. A felvétel maga folyamatosan lehetőséget adott tanúságtételre, az örömhírről énekeltünk miközben az arra járók láthatták rajtunk a közeledő ünnep örömeit. A nap különös ajándéka pedig az időjárás volt. Napokon keresztül figyeltük, úgy jó-solták hogy esni fog. Egy nappal ezelőtt már úgy láttuk, hogy reggelig eshet, majd napközben talán nem fog, utána dél után ismét, ezért bevállaltuk, hogy elkezdjük a forgatást. Végül azonban nagyobb ajándékot kaptunk, mint reméltük: reggel csodálatos hóréteg fedte a Szentháromság teret és gyönyörű bár persze hideg idő várt minket, és ez egészen így is maradt napközben, csak amikor már befejeztük a hangfelvételt, akkor kezdett szemerkélni az eső. A videóval reméljük maradandót tudtunk alkotni, és szívből reméljük, hogy akik azt megnézték vagy meg fogják nézni az elkövetkezendő években karácsonyhoz közeledve, azoknak békét teremt a szívükben, környezetükben, és ráirányítja a figyelmüket a közénk születő kisdedre. T

Csanády Lőrinc

ADVENTI GYERTYAGYÚJTÁSOK
A SZÉLL KÁLMÁN TÉREN

Nyár vége felé a szokásosnál lényegesen otthonosabban éreztük magunkat Budapesten. Egyfajta fesztivál hangulatban jártuk a várost a nagyszabású Szent István ünnepen, nem sokra rá folytathattuk ugyanezt az Eucharisztikus Kongresszus napjaiban. Szentmise a Hősök terén, pavilonok a Bazilika előtt, színpad és beszélgető sátor a Széll Kálmán téren, fáklyás vonulás az Andrássy úton. Jó volt birtokba venni a várost, egyszerűen csak megjelenni, kivinni az utcára örömeinket, ünnepeinket. Innen indult a gondolat, hogy jelenjünk meg adventben is énekes, imádságos gyertyagyújtásokkal a templom falain kívül és osszuk meg az ünnepi készülődés örömeit az arra járókkal.

Helyszínnek végül a Széll Kálmán teret választottuk. Kicsit távoli, de egyszerűen nincs közelebb olyan hely, ahol vasárnap este gyalogos forgalom van és egy nagyobb csoport megállhat. A négy vasárnap estét a Boanergész zenekarral, az Antióchia és Új Aratás közösségekkel szerveztük, de sokan csatlakoztak egyénileg is a plébánia közösségéből. Zalán, Achilles és Milán atya velünk tartott szerzetesi ruhában. Két, Országúti Ferences Plébánia feliratú táblát is készítettünk erre az alkalomra, hogy egyértelmű legyen kik vagyunk.

IMÁDKOZZUNK CSALÁDJAINKÉRT

Urunk és Istenünk, családok oltalmazója! Segítsd családjainkat, hogy a Te rájuk vonatkozó tervedet örömmel valósítsák meg: a békesség, a hűség, a tisztaság és az élet tiszteletének szelleme szerint éljenek, arra törekedve, hogy mindezekben a Krisztusban már megújult világ jelei legyenek. Áldd meg és őrizd meg hűségedben és az egymás iránti szeretetben a hitveseket.

Add, hogy minden gyermekük egyéni hivatására figyelve, nyitott és egyszerű keresztény nevelés által, örvendezve járják végig velük együtt emberi és lelki fejlődésük útját. Kérünk, oltalmazd a nehézségekkel küzdő, a beteg gyermekeket nevelő, a gyermektelenség terhét hordozó, és a bűnöktől sebzett családokat, akiket irgalmadra bízunk. Ámen. T

A kedvezőtlen időjárás ellenére is összegyűjtünk alkalmanként 60–100 fővel. A gyertyagyújtást rövid beszéd, éneklés, imádság „keretezte” a végén sorba lehetett állni az atyáknál személyes áldásért, ami népszerű lehetőségnek bizonyult. A fogadtatás jellemzően semleges vagy barátságos volt. Néztam az embereket, próbáltam kitalálni, ki jöhetett ki vajon a mi kedvünkért, ki csatlakozott hozzánk spontán az arra járók közül. Egy áldásért sorban álló apuka a két fiával meg egy szánkóval például biztosan nem ide készült. Zalán atyát kérdezve, ő az áldásért sorba állók között több ismeretlen arcot vélt látni, mint ismerőset. Jó érzés volt ismét a városban lenni együtt. Apró, de fontos feladat hogy itt is, ott is jelen legyünk. Aki épp arra járt, annak elvittük az ünnep üzenetét. Imádkoztunk, beszélgettünk, énekeltünk, mert ünnepre készülve ez így természetes. Ha tetszett, jövőre veletek, ugyanitt. T

Lovas András

„... *Krisztus levele vagytok, ... nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével megírva, nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira.*” (2Kor 3,3)

„KÍSÉRT IMÁDSÁG HETE” AZ ORSZÁGÚTI PLÉBÁNIÁN

**SZÉNÁSY ANNA SZOCIÁLIS TESTVÉRREL –
A SZEMÉLYESEN KÍSÉRT IMA-LELKIGYAKORLAT
EGYIK KÍSÉRŐJÉVEL CSEGEZI MÁRIA BESZÉLGET**

Anna 1980 óta tagja a Szociális Testvérek Társaságának. Elvégezte a Gyógypedagógiai Tanárképző Főiskolát, majd teológiát, zeneterápiát és gyermekpszichoterápiát tanult. A főiskola befejezése után gyógypedagógusként dolgozott, aztán zene-terapeutaként foglalkozott látássérült gyermekekkel. A lelkigyakorlatok kísérését az Ignáci Lelkiségi Központ képzésén tanulta. Jelenleg teljesen a kísérés szolgálatában áll, a hétköznapiakban és a lelkigyakorlatokon egyaránt. Anna testvér egyik kísérője és szervezője volt advent első hetében a plébániánkon meghirdetett „Kísért Imádság Hete” lelkigyakorlatnak, amelyen jómagam második alkalommal vettem részt.

*Érdekelt tehát, hogy mi-
kor és hogyan jött létre
házánkban a lelkigyakor-
latnak ez a személyesen
kísért formája?*

Néhány éve vált ismertté Magyarországon, és a 2011-ben induló lelkivezető képzéssel szorosan összekapcsolódik. Ennek az induló képzésnek résztvevőjeként Kóvári Magdolna testvérünkől – aki jelenleg a Szociális Testvérek Társaságának általános elöljárója – hallottam először erről a hétköznapiakban végezhető egyhetes lelkigyakorlat-típusról. Jól emlékszem az első inspirációra. Egyik alkalommal Magdi arról tartott előadást, hogy a Szent Ignáci lelkigyakorlatnak milyen változatai vannak. Nagy tapasztalatból beszélt a hétköznapi élethez igazodó formákról, és a gyümölcsökről. Olyan lelkigyakorlatról, ami család és munka mellett is végezhető. Ahogy hallgattam őt, „szikra” gyulladt bennem és vágy arra, hogy itthon is elindítsuk ezt a lelkigyakorlat-típust. Nemcsak én éreztem így, és első alkalommal – három akkori szociális testvér csoporttársammal együtt, eleinte még csak szűk körben – épp ezen a plébánián hirdettük meg. Magdi előadásának hátterében az Amerikában szerzett tapasztalatai voltak, ugyanis 1995 és 2007 között közösségünk amerikai kerületében szolgált. Itt tanult lelkivezetést,

és munkatársakkal együtt Washingtonban, egyházközség területén megszervezett egy plébániai lelkeségi központot. Sokszínű szolgálatának fontos része volt a lelkigyakorlatok szervezése, kísérése és a kísérők képzése is. Miután akkori elöljárónk, †Berkecz Franciska testvér hívására hazajött, sokoldalú munkájának itt is része lett a lelkivezető-képzés felépítése, megszervezése és elindítása. A munkát Vízi Elemérrel, a Jezsuita Rend tartományfőnökével – a Manréza Lelkigyakorlatos Ház akkori vezetőjével – és más munkatársakkal együtt kezdték meg. A képzésnek jelenleg is Magdi a vezetője. 2011 óta papok, szerzetesek és világiak együttes részvételével két évente indul egy-egy évfolyam. A különböző életformákban élő személyek találkozása nagy gazdagságot jelent ebben a mély lelkeségben.

Te milyen indíttatásból vállalkoztál a képzésre és hogyan lettél lelkivezető, kísérő?

A lelkivezetés már fiatal szerzetesként is része volt az életemnek úgy, hogy emberek kerestek meg, segítséget kértek az Isten-kapcsolatukhoz és sok minden máshoz is. Bár a lelki vezetésről nem sokat tudtam, ez valahogy spontán módon mégis történt. Aztán eljött az idő, amikor ezeket a kapcsolatokat el kellett engednem. Éveken keresztül tartó sötétségbe kerültem, és ennek elviselése nagyon sok energiát lekötött. Valamiféle életközép krízis volt ez, amiről sok év távlatából már tudok beszélni. Aztán eljött az a kegyelmi pillanat, amikor ezen a sötétségen belül megláttam valami halvány Fényt, amiről felismertem, hogy a húsvéti gyertya fénye. Jól emlékszem, nem is imádságban történt, hanem hazafelé utazva a villamoson. Olyan volt, mint a nagyszombati liturgiában a templom sötétjében felsejlő láng, mely a Feltámadás hírnöke. Tudtam, hogy bármilyen halvány is ez a Fény, elpusztíthatatlan, és hív, hogy Rá figyeljek, mert Ő fog kivezetni ebből a fájdalmas sötétségből. Valóban így történt. Még hosszú idő telt el ezután, de lassan, fokozatosan világosabbá vált a belső táj. Ebben az időszakban indult a képzés, amire meghívást kaptam. Ebből a távlatból ma már jól látom: ahhoz, hogy az emberek mellett reménnyel ott tudjak maradni a fájdalomban, a sötétségben is, szükséges volt bejárni a saját, nehézségekkel teli utamat. Fokozatosan ismertem fel, ahogy bontakozott a kísérői szolgálatom, hogy ez számomra hívás, hivatás a szerzetesi hivatáson belül.

*Miben különbözik ez a lelkigyakorlat egy hagyományos-
tól, és miért nevezik ignácinak?*

Hogy válaszolni tudjak a kérdésedre, először meg kellene határozni, hogy mit nevezhetünk hagyományos lelkigyakorlatnak. Talán azt, ahol vannak elmélkedések, előadások, aztán több-kevesebb időre visszavonulunk a csendbe...

Itt nincsenek előadások, elmélkedések. Nincs vázlat vagy forgatókönyv. A lelkigyakorlatozó vállalja, hogy naponta egy-egy szentírási résszel imádkozik, amit személyesen neki ajánlunk. A lelkigyakorlat a személyes imatapasztalat mentén bontakozik, és hogy kinél mi történik, az egészen egyéni.

Nekem egy-egy lelkigyakorlat kezdetén mindig Szent Máté evangéliumának az a szakasza jut eszembe, amikor Jézus Pétert a vízre hívja: „Gyere! – mondotta. Péter kilépett a bárkából és elindult Jézus felé a vízen.” (Mt 14,19), és ahogy annak idején Péter, mi is elindulunk a hívásra, a lelkigyakorlatozókkal együtt.

Szent Ignác egész életével tanúságot tett arról, amit a Lelkigyakorlatos Könyvében leírt: Isten egészen személyes módon van jelen, működik a lélekben, és ez felismerhető. De a lelkünkben zajló sokféle mozgás, vonzás között nagyon fontos megkülönböztetni, hogy mi az, ami Istentől jön, és mi az, ami máshonnan, pl. a félelmeinkből, sebzett-ségeinkből. Ebben a felismerésben segít az imatapasztalat megosztása, a kísérés. Gyakoroljuk azt, hogy abba az irányba figyeljünk, ahol az élet, a nagyobb szabadság felé mozdulunk el. Ahogy a lelkigyakorlatos napok során érzékenyedik a figyelmünk, ezek a belső mozgások jobban felismerhetővé válnak, és hatásuk az imán kívül, a hétköznapiakban is megmutatkozik.

Erről a megkülönböztetésről Ignác részletesen ír a Lelkigyakorlatos Könyvében.

A személyes imatapasztalatra odafigyelő kísérésben tehát kulcskérdés a megkülönböztetés.

Annyi minden zajlik bennünk. Sokféle hang között keresünk és figyelünk arra a Hangra, mely az élet növekedése felé hív és vonz bennünket. Erről a Jó Pásztor példabeszéde jut eszembe, melyben Jézus olyan magától értetődően kijelenti, hogy a juhok ismerik a Jó Pásztor hangját. (vö. Jn. 10,4) A lelkigyakorlat során tanuljuk felismerni ezt a hangot, és egyre világosabban látjuk azt, hogy mi az, ami innen eltérít.

Ignáci vonása még ennek a lelkigyakorlatnak a képzelettel történő ima, amire a lelkigyakorlat nyitó körében a lelkigyakorlatozókat vezetett ima formájában is meghívjuk. Ez az imamód a képzeletet is Isten szolgálatába állítja, és segíti, hogy az evangélium megelevenedjen úgy, ahogy a lelkigyakorlatozó abba aktuálisan bele tud helyezkedni.

Az imatapasztalat kíséréséhez kell egy különös képesség?

Alapvetően szükség van egy Istenre figyelő érzékenységre, amit mi magunk is a saját lelkigyakorlatainkon, az imádság során „tanulunk”. A lelkivezető képzés alapfeltétele a 30 napos Szent Ignáci lelkigyakorlat elvégzése zárt formában elvonulva, vagy a hétköznapiakban. Utóbbi esetben a lelkigyakorlat 9-10 hónapig tart.

Ezalatt többnyire egyértelműen kiderül, hogy hívja-e a lelkigyakorlatozót Isten erre a szolgálatra. A képzés során sok mindent megtanulunk, de Isten hívása az elsődleges forrás, ahonnan újra és újra meríteni tudunk ehhez a szolgálathoz.

Mivel második alkalommal voltam részese a személyesen kísért lelkigyakorlat semmihez sem hasonlítható kegyelmi ajándékainak, tudom, hogy mit kaptam, de vajon mit kap a lelki kísérő?

Tanúi lehetünk a találkozásnak, ami Isten és a lelkigyakorlatozó között történik, és ez semmi máshoz nem hasonlítható, hallatlan nagy öröm. Minden kísérésben más és más

vonását sejtjük, ismerjük meg Istennek, ahogy egészen személyesen mutatkozik meg az imádkozó emberben. Nincs két egyforma lelkigyakorlat, nincs két egyforma kísérés.

Valóban nem mi vezetjük a lelkigyakorlatot, hanem tanúi lehetünk Isten működésének. Nem mi, hanem Isten cselekszik! Ennek a lelkigyakorlatos útnak része a küzdelem, és része a találkozás, kinél-kinél egészen meglepő és személyre szóló módon. Megéljük azt, hogy szent földön vagyunk, ahol csak levetett sarukkal lehetünk. „Vedd le sarudat a lábadról, mert a hely, ahol állasz, szent föld.” (Kiv. 3,5)

Miközben úton vagyunk, fontos szempont, hogy hova, mire figyelünk, mert az bontakozik bennünk, amire figyelünk. A figyelem iskolájának is nevezhetjük ezt a lelkigyakorlatot. Minden antennánkkal azt keressük, hogy a velünk megosztott imatapasztalatban hol jelenik meg Isten, hol van a Lélek finom érintése, mi történik az érintés nyomán, illetve mi az, ami eltéríti ettől a lelkigyakorlatozót. Isten megérinti a lelket, mi pedig kísérőként igyekszünk erre az érintésre figyelni, és itt maradni a lelkigyakorlatozóval együtt. Ebben a figyelemben tud bontakozni és egyre tudatosabbá válni a tapasztalat, miközben Isten jelenléte, működése egyre nagyobb teret kap. Az is természetes, hogy más dolgok viszont elvonhatják a figyelmet. Ez utóbbit tudatosítva lehet próbálgatni a figyelem visszahívását, visszatérését az Igéhez, a Kapcsolathoz.

Kinek ajánlod ezt a lelkigyakorlati formát és hol érhető el?

Mindenkinek ajánlom, aki vágyik arra, hogy az imaéletét, személyes Istenkapcsolatát elmélyítse, és hogy ennek hatását a hétköznapiakban is megtapasztalja. Ha ott van a vágy, hogy Istent egyre mélyebben megismerjük, akkor megszületik a nyitottság, amiben a lelkigyakorlatozó imádkozik, és megosztja imatapasztalatát a kísérőjével. Amikor valaki a meghirdetés nyomán szeretne jelentkezni a lelkigyakorlatra, akkor bizhat abban, hogy ez a vágy Isten részéről hívás, ami a lelkigyakorlat során majd bontakozni fog.

A Manréza Lelkigyakorlatos Ház honlapján lehet tájékozódni az aktuális lelkigyakorlatokról, melyek között már van online formában meghirdetett is.

Az Országúti Plébánián immár hagyomány, hogy advent első hetére hirdetjük meg az ima-lelkigyakorlatot. Budapest, vidéken, sőt már határainkon túl is több plébánián szerveződik ilyen lelkigyakorlat, főleg ott, ahol a kísérők kapcsolatokat tudnak találni a helyi plébániával, plébánossal. Nálunk úgy indult évekkel ezelőtt, hogy – miután már ennek a plébániának a területén laktunk – megkerestem az akkori plébánost, Bán Zsolt Jónás atyát. Ő ennek teret adott, és szűk körben, néhány érdeklődővel megkezdtük a szolgálatot.

Lendvai Zalán atya három évvel ezelőtt már széles körben meghirdette és felkarolta tevékenységünket. Ezúton is köszönöm a bizalmát és a támogatását.

Beszélgetésünk zárásaként megosztanál velünk néhány tapasztalatot, bátorításul az ignáci imamód elsajátításához?

Eleinte a lelkigyakorlat végén visszajelzést kértünk a résztvevőktől, ami nekünk kísérőknek nagy segítséget jelentett a folytatáshoz, és azt is kértük, osszák meg velünk tapasztalataikat. Ebből idézek most néhány gondolatot:

„Közelebb kerültem Istenhez. Megerősített a hitemben és új imamódot kaptam.”
„Közeli Isten-élményt jelentett.”
„Eddig inkább kötelesség volt az ima. Ezen a héten megerősödött bennem a vágy az imára.”
„Megváltozott a figyelmem, ahogy rátekintek Istenre és Ő rám tekint. A Vele való beszélgetés kölcsönössé vált!”

Az idézett szavakat személyes tapasztalatom alapján csak megerősíteni tudom és bátorítok mindenkit, hogy keresse a lehetőséget, jelentkezzen egy személyesen kísért ima-lelkigyakorlatra, tapasztalja meg az Isteni Jelenlét állandóságát imaéletében és mindennapi életében egyaránt.

Kedves Anna, életedre és munkádra Isten áldását kérve köszönöm a beszélgetést, köszönöm, hogy betekintést engedtel küldetesként megélt hivatásodba és megosztottad velünk az Isteni Jelenlét felismerésének egyik alappilléret, az ignáci imamódot.

Köszönöm én is a beszélgetést, és kísérőtársaimnak – akik nélkül nem tudtunk volna elindulni lelkigyakorlatos utunkon – a közös szolgálatot.

Istennek legyen hála Érted és Értük is!

Kísérőink voltak:

Labancz Zsolt SchP piarista atya, Szénásy Anna SSS. Iria Staat FMVD és Czupy Zsuzsanna FMVD a Verbum Dei missziós testvéri közösség szerzetesei, valamint Nagy Lilla pszichológus, aki Marosvásárhelyről jött el közénk

FALU AZ ORSZÁGÚTON

SZINÓDUS, TANAKODÁS, STRATÉGIAI TERVEZÉS PLÉBÁNIÁNKON

„A plébánia nem elavult struktúra; éppen azért, mert nagy a formálhatósága, nagyon különböző alakokat ölthet, amelyekhez a pásztor és a közösség tanulmányosságára és missziós kreativitására van szükség.” (EG 28.)

„A missziós szempontból megfogalmazott lelkipásztorkodás megköveteli a kényelmes, 'mindig így csináljuk' lelkipásztori elv feladását. Felszólítok mindenkit, hogy legyen bátor és kreatív a saját közössége célkitűzései, struktúrái, stílusa és evangelizáló módszere újragondolásának feladatában. Célok kitűzése az elérésükhöz szükséges eszközök megfelelő közösségi keresése nélkül merő képzelgés szintjére van ítélve.” (EG 33.)

Ferenc pápa rendszeresen emlékeztet bennünket a plébánia közösségek fontosságára és nagyszerűségére, és biztat, hogy bátran és kreatív módon dolgozzunk a közösségi élet megújításán, találjuk meg az evangélium hirdetésének egyszerű módjait.

Erről is szól többek között a 2013-as Evangelii Gaudium (EG) apostoli buzdításában, de hasonló a most előkészítés alatt álló 2023-ra Rómába összehívott szinódus fő gondolatai, melyeket a részvétel, közösség, küldetés hármas mottójával hirdetett meg.

A szinódusi folyamat lényege – végtelenségig leegyszerűsítve – a közösen gondolkodó, együtt haladó, testvéri közösségben megélt küldetés. A meghirdetett, alulról felfelé haladó szinódusi folyamatnak most az első, egyházmegegyei szakaszában tartunk, melyet a nemzeti, majd a kontinentális szakasz folytat majd. A szinódus különböző szintű tanácskozásainak gondolataiból áll majd össze 2023-ra a szinódus munkadokumentuma.

A szinodális gondolkodás, közös dolgainkról, életünkről, küldetésünkről való beszélgetés nem újdonság az Országúti plébánián, sőt napi munkánk természetes része, ahogy sok más plébánián is. Az elmúlt években a plébániai

képviselőtestület beszélgetései, a különböző „Plébániai tanakodó” alkalmak, az elmúlt három év Országúti Csalados Táborának tematikus beszélgetései is ezt szolgálták. Hasznunkra volt a munkában Michael White és Tom Corcoran: Újraépítve, valamint James Mallon: Egyház-felújítás című könyve is. Mindkettő erénye szerzőik rendszerező gondolkodása és a Szentírásra és a teológiára egyaránt építő gyakorlati tapasztalata, így valamelyest a mi gondolkodásunkat is inspirálták. Az ősz folyamán ifjúsági és felnőtt csoportjaink a plébániai élettel kapcsolatos szinódusi kérdéssort kaptak, közösségeink és testületünk is alaposan átbeszélték ennek szempontjait, és hasonló gondolkodással töltöttük február végén a képviselőtestület kétnapos összejövetelét is Szentkúton.

A közösségi életünk megújításáról szóló számos megbeszélésnek kézzelfogható tanulságai vannak: alapos vizsgálatban tekintettük át helyzetünket, lehetőségeinket, vízióinkat a kor változásának tükrében, régi és új igények, hasznos ötletek és irányok fogalmazódtak meg, de már konkrét vállalások is megvalósultak: így például tavaly őszi házaspár kurzus rendezvényünk, vagy a vasárnapi tízes mise után rendszeressé váló imádságaink a gyermekekért, fiataljainkért.

A napi munkánkba már beépült kezdeményezések mellett alakulóban van az a rövid dokumentum, ami összegzi az elmúlt három év tanácskozásainak eredményét és amit „plébániai stratégiaként” is emlegetünk. Ez küldetésünket, jövőképünket foglalja össze és azokat a kulcsterületeket emeli ki, amelyekre fókuszálni szeretnénk, amelyekben fejlődni akarunk a következő években. Hasznos, ha magától értetődőnek tűnő céljainkat, törekvéseinket is meg tudjuk határozni pár egyszerű mondatban és így tudatosítjuk őket, de célszerű a részletes tervek készítése előtt, hosszabb távú törekvéseinket is rögzíteni, szem előtt tartani, hisz nem csak „szolgáltatni”, sodródni szeretnénk, hanem tudatosan megélni küldetésünket.

A plébánia képviselőtestülettel két területet emeltünk ki a következő évekre. Ezek az „Ifjúság” és „Falu az Országúton” címet viselik. Az ifjúsági munka fókuszba kerülését nem nagyon kell indokolni, a „Falu az Országúton” cím viszont igényel némi magyarázatot: alapvetően az élő és személyes kapcsolatok tudatosabb építéséről szól.

Az Országúton sokan vagyunk, ami önmagában jó dolog. Városi közegben élünk, ahol még a helyben lakók sem nagyon ismerik egymást, ehhez jön hozzá, hogy sokan csak alkalmilag vannak jelen, lazán kötődnek plébániánkhoz. Valójában kevés köztünk a személyes ismeretség, igazi élő kapcsolat. Ez akár esetenkénti helyzeteket is eredményez, hiszen ha a másiknak még a nevét sem tudom, nehezen fordulok hozzá bármivel. Nekünk itt az Országúton szisztematikusan dolgoznunk kell azon, hogy ez az ismeretségi és kapcsolati háló személyesebbé váljon, erősödjön és mélyüljön. Ez számos feladatot jelent számunkra. Első helyen egész biztos, hogy az otthonlét tudatossága és felelőssége, az elkötelezett házigazda hozzáállás erősítése áll, azaz sokat számít, ha mi, a közösség régebbi, bennfentesebb tagjai bátrabban és tudatosabban figyelünk a többiekre, nyitottan fordulunk egymáshoz és az ide betérő hívek, családok, fiatalok, felnőttek felé. Számos jó gyakorlatunk van már, amiket csak tovább kell vinni: a szentmisék előtti üdvözléstől a közös bográcsoláson át a komatálig. Sok új ötlet, kezdeményezés is felmerül, de éppúgy fontos a folyamatos újratervezés, újragondolás is. És ha egy meghirdetett cél többekben rezonál, bízhatunk benne, lesz, aki hozza a maga ötletét és a többiekkel együtt megvalósítja. **T**

Lovas András
a plébániai képviselőtestület alelnöke

SZINÓDUSI IMA

Előtted állunk, Szentlélek,
és a te nevedben gyűltünk össze.
Egyedül te vezess minket,
lelj otthonra a szívünkben;
taníts minket a követendő útra,
és arra is, miként járjunk rajta.
Gyengék és bűnösök vagyunk;
ne hagyd, hogy zűrzavart szítsunk.
Ne engedd, hogy a tudatlanság
tévútra vezessen bennünket,
vagy hogy az elfogultság
befolyásolja cselekedeteinket.
Add, hogy megtaláljuk benned az egységet,
hogy együtt haladhassunk az örök élet felé,
és ne térjünk el az igazság útjától,
sem attól, ami helyes.
Mindezt tőled kérjük,
aki mindenütt és minden időben munkálkodsz,
az Atyával és a Fiúval egységben,
mindörökkön örökké.
Ámen. **T**

FERENC PÁPA - RÉSZLETEK AZ EVANGELII GAUDIUM CÍMŰ PÁPAI BUZDÍTÁSBÓL

1. Az evangélium öröme betölti azok szívét és egész életét, akik találkoznak Jézussal. Akik engedik, hogy üdvöztse őket, azok megszabadulnak a bűntől, a szomorúságtól, a belső ürességtől és az elszigetelődéstől. Jézus Krisztussal mindig megszületik és újjászületik az öröm. Ebben a buzdtásban a keresztény hívekhez szeretnék fordulni, hogy meghívjam őket egy olyan új evangelizáló korszakra, amelyet ez az öröm jellemez, és irányt mutassak az Egyház útjának a következő évekre.

Halaszthatatlan egyházi megújulás

27. Olyan missziós választásról álmodom, amely képes átformálni mindent, hogy a szokások, stílusok, időbeosztások, nyelvezetek és minden egyházi struktúra inkább a mai világ evangelizálására alkalmas csatornává váljon, mintsem az önfenntartás eszköze legyen. A struktúrák megújítását, melyet a lekipásztori megtérés követel, csak ilyen értelemben lehet venni: úgy kell eljárni, hogy ezek a struktúrák mindinkább missziós jellegűvé váljanak.

28. Kétségtelen, hogy [a plébánia] nem az egyetlen evangelizáló intézmény, mégis, ha képes megújulni és állandóan alkalmazkodni, továbbra is „maga az Egyház, vagy maga a fiai és lányai között élő Egyház”. Ez feltételezi, hogy valóban kapcsolatban áll a családokkal és a nép életével, és nem válik az emberektől elkülönült terjengős struktúrává vagy a csak magukra figyelő kiválasztottak csoportjává.

A plébánia az adott területen az Egyház jelenléte: a szó hallgatásának, a keresztény élet növekedésének, a párbeszédnek, az igehirdetésnek, a nagylelkű szeretetnek, az imádnak és az ünneplésnek a tere. Minden tevékenységével arra bátorítja és neveli tagjait, hogy az evangelizálás aktív szereplői legyenek. Közösségek közössége, szentély, ahová a szomszások inni járnak, hogy folytathassák útjukat, a folytonos missziós küldés központja.

Ám el kell ismernünk, hogy a plébániák felülvizsgálatára és megújítására szólító felhívás még nem hozott elegendő gyümölcsöt ahhoz, hogy a plébániák közelebb kerüljenek az emberekhez, és az élő közösség s a részvétel terei legyenek, és teljesen a misszióra irányuljanak.

29. A többi egyházi intézmény, a bázisközösségek és a kisközösségek, a mozgalmak és a többi társulási forma mind az Egyház gazdagsága, melyet a Szentlélek hoz létre minden

terület és ágazat evangelizálására. Gyakran új evangelizáló buzgóságot és a világra nyitott párbeszédkészséget hoznak magukkal, melyek megújítják az Egyházat. De nagyon üdvös, ha nem veszítik el a kapcsolatot a helyi plébánia gazdag valóságával, és ha szívesen épülnek be a részegyház szerves lekipásztorkodásába. Ez az integráció óv meg attól, hogy az evangéliumnak vagy az Egyháznak csupán egy kis részénél ragadjanak le, vagy gyökértelen nomádokká váljanak.

207. Amilyen mértékben nyugalmat akarnak maguknak az egyházi közösségek – anélkül hogy kreatív módon törődnének s hatékonyan együttműködjenek a szegények méltó élete és mindenki bevonása érdekében –, oly mértékben kockáztatják önnön feloldódásukat, még ha beszélnek is a szociális kérdésekről vagy bírálják is kormányokat. Könnyen úgy járhatnak, hogy alámerülnek a vallásos gyakorlatokkal, természetlen összejövetelekkel vagy üres szócsépléssel leplezett világias lelkiségben.

208. Ha valaki megbántódik szavaimtól, annak azt mondom, hogy szeretettel és a legjobb szándékkal beszélek, s távol áll tőlem minden személyes érdek vagy politikai ideológia. Szavaim nem az ellenség vagy az ellenfél szavai. Egyedüli célom úgy beszélni, hogy akik egy individualista, közönyös és önző mentalitás rabszolgái, megszabadulhassanak ezekről a méltatlan kötelekeztől, és egy emberibb, nemesebb, termékenyebb életstílusra és gondolkodásra jussanak el, mely méltóságba öltözteti útjukat a földön.

Imádkozzunk!

Szűz és Anya, Mária, te, aki a Lélektől indítva befogadtad az élet Igéjét alázatos hited mélységébe, amelyet maradéktalanul odaajándékoztál az Örökkévalónak, segíts, hogy ki-mondjuk a mi „igenünket”, most, amikor minden eddigienél jobban meg kell szólaltatnunk Jézus örömhírét.

Te, aki beteltél Krisztus jelenlétével, örömet vittél Keresztelő Jánosnak, aki felujjongott anyja méhében.

Te ujjongó lélekkel énekeltél az Úr csodálatos tetteiről.

Te, aki szilárd maradtál a kereszt alatt rendíthetetlen hiteddel, és megkaptad a feltámadás örömteli vigasztalását, összegyűjtötted a tanítványokat a Lélek várásában, hogy megszülessen az evangelizáló Egyház.

Nyerd el számunkra a feltámadottak új lelkesedését, hogy elvigyük mindenkinek a halált legyőző élet evangéliumát.

Adj nekünk szent bátorságot új utak kereséséhez, hogy mindenkihez eljuthasson a soha el nem múló szépség ajándéka. Te, a figyelmes hallgatás és szemlélődés Szüze, a szeretet Anyja, az örök menyegző Menyasszonya, járj közben az Egyházért, amelynek te a legtisztább ikonja vagy, hogy soha ne zárkózzon és meg ne álljon az ország felépítésére irányuló szenvedélyében.

Az új evangelizáció Csillaga, segíts nekünk, hogy felragyogjunk a közösség, a szolgálat, a lángoló és nagylelkű hit, az igazságosság és a szegények iránti szeretet tanúságtételében, hogy az evangélium öröme eljusson a föld végső határáig, és annak egyetlen peremvidéke se nélkülözze világosságát.

Az élő evangélium Anyja, a kicsinyek örömeinek forrása, könyörögj érettünk!

Ámen. Alleluja. T

(Evangelii Gaudium 288)

A MAGYARSÁG LEGFŐBB KINCSE ÉS EREKLYÉJE: A SZENT KORONA

A több mint 1000 éves magyar kereszténységnek számos kincse van. Ezek sorából vitathatatlanul kiemelkedik a Szent Korona. Érdeemes ezért a legfrissebb kutatások alapján röviden áttekinteni, minek köszönheti ezt a rendkívüli jelentőséget.

Koronánk egyszerre a legfontosabb magyar felségjelvény, páratlan kincs, különleges ereklye és kiemelkedő jelkép. Az Árpád-kortól kezdve egészen 1916-ig a koronázások, azaz a Magyar Királyság legfontosabb országos és katolikus ceremóniájának legfőbb felségjelvénye volt. Csak az lehetett ugyanis Magyarország törvényes uralkodója, akinek a középkorban az esztergomi érsek, majd 1687-től az érsek és a nádor együtt helyezte a fejére a koronát, miként ez 1792 júniusában Budán, a várbeli ferences (másként Mária Magdolna, később Helyőrségi) templomban is történt. I. Ferenc király itt tartott szertartására plébániatemplomunk jobboldali középső oltárának Szent Kereszt oltárképét az új koronázótemplomba vitték, amint ez Johann Peter Krafft festményén is látható. Így ha napjainkban a Szent Kereszt oltárra tekintünk, ne feledjük: az évszázadok folyamán ugyan a koronázás helyszíne (Esztergom, Székesfehérvár, Pozsony, Sopron, Buda) és végrehajtója többször változott, a Szent Korona semmi más jelvénnel nem volt helyettesíthető.

A koronázási jelvények az Országház Kupolacsarnokában (Fotó: Szelényi Károly)

Az elsőként 1256-ban Szentnek nevezett magyar korona egyúttal igazi kincs és különleges ereklye. Történeti jelentősége mellett régisége és kvalitása egyaránt kiemeli az Árpád-kor töredékesen fennmaradt tárgyi emlékeiből. Ebből az időszakból hasonló színvonalú ötvösmunka hazánkban alig akad, de világszerte is ritkaságnak számít. Különlegességét fokozza, hogy a trónon ülő Krisztust, uralkodókat, apostolokat, szenteket és angyalokat ábrázoló, latin és görög feliratú zománclemezei egyedülálló módon összekötik a nyugati és keleti kereszténység világát. S noha a tudomány mai állása szerint nem érinthette államalapító Szent István királyunk fejét, talán az ő elveszett koronájának pótlójaként

Johann Peter Krafft: I. Ferenc budai koronázása 1792. június 6-án (Magyar Nemzeti Múzeum)

hamarosan nemcsak a Szent jelző kapta, hanem évszázadokon át szent királyaink (István és László) koronájának tartották. Így a szentek ereklyéihez hasonló tisztelet övezte, s joggal vált a Szent Jobb „társává”, amellyel együtt menekítették 1945-ben a szovjet csapatok elől.

A 2000 legeleje óta a Parlamentben őrzött korona a magyarság legkiemelkedőbb jelképe. Évszázadok óta világviszonylatban is páratlan szimbólum és eszmeiség, sőt a modern korban egész tanrendszer kötődött hozzá. Ráadásul úgy, hogy kalandos története folyamán általában nem volt látható, hiszen csupán a koronázásokra vették elő, azaz története túlnyomó részét ládákban töltötte. Jóval több tehát, mint egyszerű felségjelvény vagy múltkincs. Az uralkodói hatalom jelképéből már a késő középkorban egyúttal az ország, majd a hazai politikai elit, sőt a Szent István-i államiság, végül a függetlenség és általában a magyar történelem legfőbb szimbólumává is vált. 1608-tól – kis megszakításokkal – a magyar címer része, ma is ott látható a magyar állampolgárok személyi okmányain, így felekezettől függetlenül minden honfitásunk joggal lehet rá büszke. A korona határon innen és túl összeköt minden magyart.

Az isteni gondviselésnek köszönhető, hogy a Szent Korona a viharos magyar történelem során fennmaradt. Hódító tatár, török és szovjet csapatok elől tizenegyszer menekítették külföldre, több alkalommal rabolták el királynéknak, de Napóleon hadai elől is sikerült biztonságba helyezni Munkácsra és Egerben, miközben volt III. Frigyes császár, Nagy Szulejmán szultán és Bethlen Gábor erdélyi fejedelem birtokában. Emellett többször elásták, ládáját feltucatszor feltörték, még a tengeren túlra is eljutott. Sőt, 1790-ben II. József bécsi kincstárából Budára tartva, majd 1808-ban, 1825-ben és 1830-ban pozsonyi koronázásokra utazva az Országhúton plébániatemplomunk előtt is elhaladt. Ám mégis mindannyiszor hazatért.

Mindezek ismeretében a magyarság legfőbb kincsét és ereklyéjét méltán tarthatjuk számon a világ legrégebb, legkülönlegesebb sorsú és legértékesebb koronáinak sorában. T

Pálffy Géza
a „Lendület” Szent Korona Kutatócsoport vezetője

KOLOS ATYA EMLÉKÉRE

BODROGHELYI KATALIN BESZÉDE
KOLOS ATYA GYÁSZMISÉJÉN

• Szeretett Ferences Közösség, kedves Gyászolók!
• Hegedűs Kolos atya halálhírekor két idézet jutott eszembe. Az egyik szent Pál apostoltól származik: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam.”
• A másik az ókori görög költő, Szimonidész epigrammája. Egy sírfelirat: „Itt nyugszunk, vándor, vidd hírül a spártaiaknak, Megcselekedtük, amit megkövetelt a haza.”

Kolos atya az életem egyik nagy ajándéka. 1980-ban találkoztam vele először egy hideg, szép, szombati napon Szentendrén, a gimnáziumi felvételin. Valami csoda folytán felvételt nyertem iktertestvéremmel együtt, ráadásul az osztályfőnököm is ő lett. Történelemszakos tanárként ő vezetett be a tantárgy szépségeibe és keserveibe. Kérlelhetetlenül számonkérte az Árpád-házi királyok életrajzát, uralkodásuk dátumait, a háborúkat és békekötéseket, a nagy birodalmak csatáit, Szent István törvényeit, az Aranybullát, a görög és római isteneket, a forradalmakat, az ideológiákat, a magyarok szabadságtörekvéseit. Felkészült, rendszerező tudásával, a katolikus egyház tanításának fényével megvilágítva irányította figyelmünket a történelem fontosságára, hogy felnőtteként felelős döntéseket tudjunk hozni és meg tudjuk különböztetni a maradandót a mulandótól.

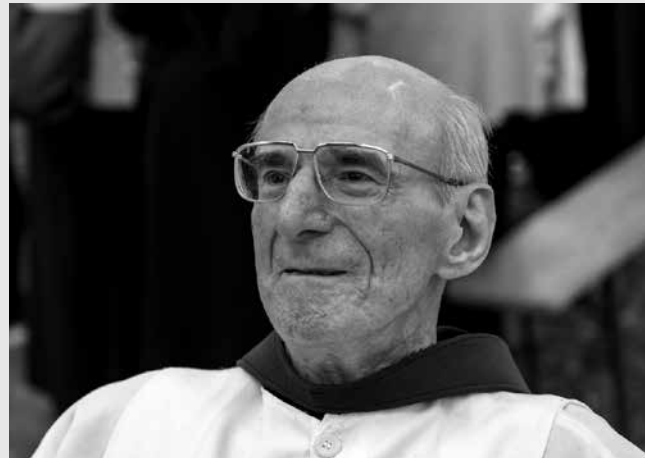
Az órákra mindig hihetetlen pontosan és felkészülten érkezett. Személyisége áthatotta az egész iskolát. Szálfaegyes tartással, magasra emelt tekintettel vezetett nemcsak minket diákokat, hanem tanártársait is. Úgy tűnt, mintha belelátna a távoli jövőbe.

Így haladtunk az érettségi vizsgáig, csatákról csatákra, időnként vele is megvívva a magunk szabadságharcát, amiért olykor-olykor ő – mint a görög főisten, Zeus – lecsapott közöttünk. Szigora főként a fiúkat sújtotta, a lányok egy kis része, mint jómagam csak az ellenőrzőben gyűjtögettem a csodálatosan szép kézírásával bejegyzett intőket.

Négy évtized távlatából visszatekintve a történelmi évszámok, csaták a feledés homályába merültek. Leszámitva azt a néhány latin történelmi idézetet, amelyeket minden egyes évkezdéskor a füzetünk elejébe fel kellett írunk:

“Historia est magistra vitae.”
“Navigare necesse est, vivere non est necesse.”

Amíg mi ezeknek a latin mondásoknak az értelmét igyekeztünk lassacskán felfogni, megérteni, addig Kolos atya ezen örökérvényű mondások szellemében, latba vetve minden diplomáciai érzékét, a gimnázium bővítésének tervével

kitartóan kilincselte az Állami Egyházügyi Hivatalnál. Az engedélyek megszerzése után pedig külföldi kapcsolatok révén sikerült összekalapozni azt a pénzt, amelyből ez a nagyszabású építkezés megvalósulhatott. Igazgatósága alatt jelentősen javult a tanulmányi színvonal is, az iskola hírneve megerősödött.

Később, már tartományfőnöksége idején az orsolyita nővéreket buzdította, hogy közelben lévő egykori iskolájukat indítsák újra és az iskola működtetését bízzák a ferencesekre. Ennek megvalósításában fiatal családok lettek a segítőtársai, akik felejtethetetlen óvodás miséin találkoztak egymással. Az új Szent Angéla Iskola vezetését régi munkatársára, Félix atyára bízta, de még hosszú évekig járt fel hozzájuk, hogy ellássa az iskola lelki szolgálatát.

A 90-es évek közepétől elhatalmasodó betegsége miatt nem vállalta újraválasztását követően a rendfőnökséget. Később plébánosként és házfőnökként nagyon gondos gazdája volt a plébániának. Meghonosította a már említett ovis misét, ahol minden színészi tehetségét bevetette, hogy elbűvölje a gyerekeket. Sikerült neki.

A tízórás misén hasonló mutatvánnyal állt elő, a leterített szőnyegen a lábainál kuporgó gyerekeknek mesélt és atyai szeretettel vezette a ministránsok seregét. Aggódó figyelemmel próbálta segíteni válságban lévő fiatal szerzetes-társait és megható gyöngédséggel gondoskodott idősebb testvéreiről, különösen is Töhötöm atyáról.

Nyolc hosszú év távollét után további betegségek terhe alatt 2014-től ismét a rendház lakója lett. Betegségei súlya alatt meggyengülve, de továbbra is szálfa egyenesen szent Ferenc Naphimnuszának sorait beteljesítve viselte sorsát.

„Áldott légy, Uram, minden emberért,
ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békeséggel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges koronát.”

Egy évvel ezelőtt, 75. születésnapján tartott ünnepi szentmisén derűs alázattal dicsekedett azzal, hogy bár az élet és mozgástere teljesen beszűkült egy dolgot még tud: imádkozni. Értünk. Ezt még meghagyta neki a Jóisten. Megemlékező soraim csak kis cserépdarabkák. Az egészhez tartozó szilánkok a Rá emlékezők emlékezetében van, aminek összeillesztése csak az Úristennek lehetséges. Zárásképp Ady Endre soraival búcsúztatom Kolos atyát. Ezt a versidézetet Ő maga adta kezembe 2020 tavaszán, amikor arra kértem, hogy a Margit körúti templom jubileumi kiállításához Borbély Achilles testvérről írjon néhány emléket. Már akkor is azt éreztem, hogy ezek a sorok valójában őrla (saját magáról) szólnak:

Éreztem viharos kezedet,
Mely fiatal hajamat tépte:
Te voltál az elindító
S kell, hogy te légy utamnak vége.

Az én ügyem a te ügyed is,
Hogyha hívedet meg nem tartod,
Nem hisz benned majd senki sem:
Isten, Titok, elő a kardod.
(Ady Endre: A kimérák istenéhez)

Isten nyugosztaljon Kolos atya! T

2021. december 11.
Bodroghelyi Katalin

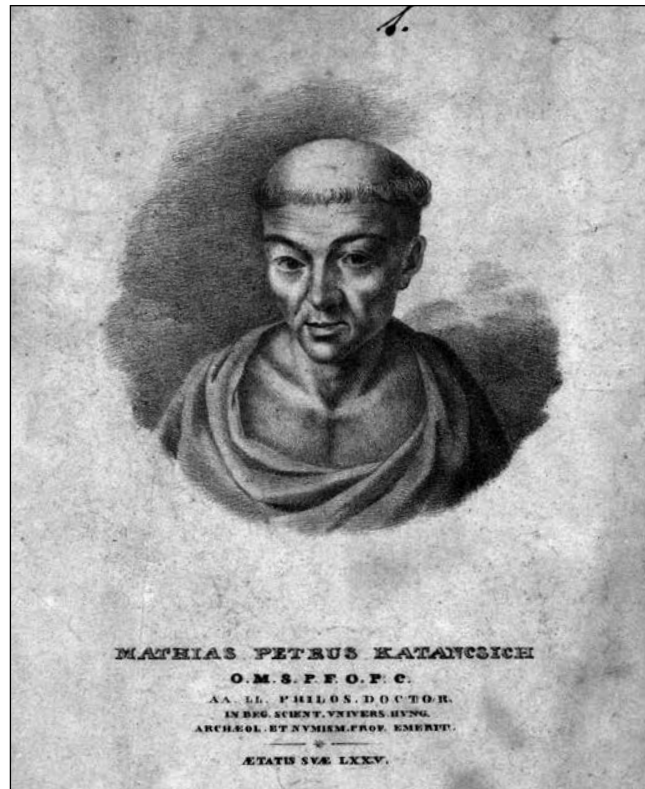

A MAGYAR FERENCES KÖNYVTÁR TÖRTÉNETE

A XIX. ÉS XX. SZÁZAD – 3. RÉSZ

A XVIII. század végén és a XIX. század első felében több budai ferences szerzetes is foglalkozott filológiai kérdésekkel, főként antik feliratok értelmezésével és közzétételével. Jakosics József (1738-1804) jelentős, kéziratgyűjteményében fennmaradt római kori gyűjtése mellett Katancsich Mátyás Péter (1750-1825) a legfontosabb latin filológus ebben az időben. Ezt írta róla a könyvtárosi munkában utóda, Kaizer Nándor: „Igazi szerzetes, az imádságot a tudománnyal mindenkor össze tudta egyeztetni. Az utcára csak akkor lépett, amikor azt hivatalos teendői megkívánták. Sőt, ha csak kötelessége nem kívánta, még a szobáját se hagyta el. Mikor ennek káros voltára figyelmeztették, hamarosan kinyitotta szoba ajtaját, néhány szippantás levegőt vett, becsukta az ajtót és tovább dolgozott. Működött mint tartományi őr és egyetemi tanár a pesti egyetemen, ahol a régiség- és az éremtant adta elő. Ő ugyanis a szabadművészetnek és a bölcseletnek volt a doktora. Művei közül megjelent 11 nyomtatásban, a többi megvan kéziratban...” Katancsich legjelentősebb műve alighanem a Szentírás első, teljes horvát fordítása volt. Ennek tragikus történetéről könyvtáros utóda nem szólt, mint ahogyan az általa használt könyvek sorsáról sem. Nem a ferences könyvtárat gazdagították. De tudományos munkásságának fontos, nyomtatásban is megjelent összegzései megvannak a könyvtárban. Igen jelentős volt életében megjelent utolsó műve, az Orbis antiquis két kötete is, valamint a római feliratgyűjteménye, a szintén két kötetes, posztumusz kiadott Istri adcolarum Geographia.

A római kultúra iránti érdeklődés alapvetően formálta-változtatta a könyvtár arculatát és a régiségtár darabjait. Az új könyvtárhelyiséget a nagy klasszicista könyvtárak mintájára alakították ki. A plafont egyszerű freskók díszítették, a szabad falfelületben szoborfülkéket alakítottak ki, melyekben eredeti pannóniai szobortörödékek és híres antik szobrok gipszmásolatai álltak.

Jakosics József halála után a gyűjtemény főként kortárs művekkel gyarapodott, amelyek között egyre több volt a nem teológiai jellegű munka. Számtalan történeti és jogi könyv mellett a kortárs szépirodalom is jelentős arányban fordult elő. Ezek között olyan különlegességek is megtalálhatók, mint Petőfi Sándor 1848-ban megjelent Összes költeményei, a szintén 1848-as Shakespeare Coriolanus fordítása, Dugonics András, vagy éppen Csiky Gergely Antigone fordítása.

1849-ben az egész új épület veszélybe került, ugyanis a budai várból a közelben felállított magyar tűzérsegi állások ellen fordították az ágyúkat. A rendház Historia Domusa megemlíti, hogy a házfőnök utasítására az emeleti szobákból mindenkit a refektóriumba költöztettek. S hogy a nagy ijedtségben senkinek nem esett bántódása, mert a házfőnök elrendelte, hogy mindenki kávét kapjon reggelire, amelyet nyugtató hatásának gondoltak. Szükség lehetett is a nyugalom megőrzésére, mert a sekrestye tetejét több gyújtóbomba is eltalálta. Csak Mahacsek Dániel testvér lélekjelenlétén múlt, hogy nem lett komolyabb baj: az ágyútűzben felmászott a tetőre és eloltotta a lángba boruló gerendákat.

1857-ben budai rendháznak már bizonyíthatóan központi könyvtári és levéltári szerepe lehetett, hiszen a Brevis memoria Provinciae Capistranae (Buda, 1857.) külön megemlíti a ház fontosabb funkciói mellett az archivum megőrzését is.

A provinciai könyvtár nagy és alapos rendezése valamint állományának korszerű eszközökkel történő feltárása (katalogizálása), Jakosics munkája után mintegy száz évvel, a huszadik század elején újból elkerülhetetlenné vált. Bár nincs pontos fogalmunk a könyvtár rendezettségének mértékéről a századelőn, az azonban valószínűnek látszik, hogy Jakosics rendszerét, katalógusát lényegében változatlanul hagyták, ám az új könyvekről nem, vagy legalábbis nem rendszeresen készült leírás. A könyvállomány pedig egyre gyarapodott, s így mind nehezebbé vált az eligazodás a könyvek között.

A könyvtár rendezésének hatalmas feladata a rend nagy könyvtárosának, P. Kaizer Nándornak (1863-1954) nevéhez fűződik. Hosszú életű, tudós szerzetes volt, a provinciai reform híve. A Tolna megyei Mőzsön született 1863-ban. Tizenhét évesen öltötte magára Szent Ferenc ruháját. Pappá 1887-ben szentelték. 1905-től a budai konvent házfőnöke is volt. Ebben a hivatalában készíttette el volt tanítványaival a zárda megnagyobbításának és új, jóval nagyobb templom építésének tervét is. Mindebből ugyan nem lett semmi, de jól mutatja Kaizer Nándor hatalmas munkabírást. Lelkesedését később sem elveszítve hozatta rendbe a budai rendház akkoriban igen elhanyagolt állapotban lévő épületét. De hasonló nagy tervek és építkezések jellemezték dunaföldvári, szatmárnémeti, máriaradnai, pécsi, szegedi házfőnökségét is. A könyvtárosi munkát leginkább szabadidejében művelte, szinte csak szórakozásként. Alig érthető, hogy mikor volt ideje elkészíteni a hatalmas budai könyvtár leírását, amely 1907-ben nyomtatásban is megjelent.

Kaizer Nándornak még meg kellett érnie, hogy hatalmas munkáját az államosítás tönkretegye. Szerencsére a világháborúban csak repeszdarabok rongáltak meg néhány könyvet. Azonban 1950-ben a korábbi raktári rend megszűnt, mert a huszonhat államosított ferences ház könyvtárából igyekeztek Budára menekíteni a könyveket. Túl sokat nem sikerült, de az eligazodás már alig-alig volt lehetséges. A könyvtár néhány helyiségét is ki kellett üríteni, hogy azokban szerzetesek számára alakítsanak ki lakóhelyet. 1956 szeptemberére sikerült a feloszlatast követő, s a könyvtár rendjét is megbontó válságos helyzetet átmenetileg orvosolni. P. Luptovics Kolos tartományfőnök arról rendelkezett, hogy Esztergomban tanuló klerikusok bevonásával állítsák vissza a provinciai könyvtár eredeti rendjét. 176/1956. sz. levelében ezt írta Náway Kapisztrán esztergomi házfőnöknek: “A budai könyvtár felét, két szoba lekapcsolása miatt meg kellett bolygatni. A könyvek mielőbbi visszarakása itteni munkaerővel idejében nem oldható meg. Ezért úgy gondoltam, hogy a három klerikus testvért egy hétre kikapcsoljuk a studiumból. Ők a munka nagyobbik részét egy hét alatt elvégezhetik. Ez a hét vagy szeptember utolsó, vagy október első hete lenne.” Hosszú távú megoldást ez azonban nem jelentett. 1956-tól a rendszerváltásig 181 szerzetes halt meg, és bár nem mindenkinek volt jelentős könyvtári és levéltári hagyatéka, harminchárom év alatt a már eleve zsúfolt könyvtár, a hagyatékok következtében ismét nehezen áttekinthetővé vált. Az ezredforduló új technikái, az adatbázisépítés és a digitalizáció sokat javított a helyzeten, de könyvek fizikai elhelyezése még megoldandó probléma. T

Fáy Zoltán

„Régen ti, magyarok tiszteletből nem mondtátok ki Mária nevét, hanem úgy szólítottátok meg, mint a királynét. A 'Boldogaszony, régi nagy pátrónátok' kísérjen és áldjon meg benneteket! Áldásom innen, ebből a nagy városból szeretne mindenkit elérni, főként a gyermekeket és a fiatalokat, az időseket és a betegeket, a szegényeket és a kirekesztetteket. Veletek és értetek mondom: Isten, áldd meg a magyart!” T

Ferenc pápa a NEK zárómiséjén, 2021.09.12.

*Énekeljétek új éneket az Úrnak,
minden föld zengjen dalt az Úrnak!
Énekeljétek az Úrnak és áldjátok nevét,
naponként hirdessétek üdvösségét!*
(Zsolt 96, 1-2)

ARCOK AZ ORSZÁGÚTON - AKIKRE BÜSZKÉK LEHETÜNK...

BESZÉLGETÉS SAPSZON FERENC KOSSUTH- ÉS
LISZT FERENC-DÍJAS KARNAGGYAL

Sapszon Ferenc a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskola alapítója és művészeti vezetője. Artisjus-díjas, munkásságát számos kitüntetés mellett Magyar Örökség-díjjal, a Magyar Köztársasági Érdemrend lovagkeresztjével és a Nemzet Művésze címmel is elismerték. Nemzetközi sikereket elért iskolaalapító, többszörös Kórusolimpia győztes karnagy, tanár, három gyermekes édesapa és 11-szeres nagypapa. Kórusiskolájában generációk nevelkedtek a bibliai elveken nyugvó, gyermekközpontú; bizalom, öröm, zeneszeretet és értékalkotás alapelvű nevelési rendszerén. Egyházzenei szolgálata terén legutóbb a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson találkozhattunk vele, ahol – a Kongresszus zenei vezetőjeként – nemcsak az általa irányított kórust, hanem a szertartások minden résztvevőjét éneklésre buzdította. Egész lénye maga a ZENE és ezt a tanítványain kívül azok is ismerhetik, akik vasárnaponta az Országúti ferences templomban a kora reggeli szentmiséken a válaszos zsoltárokat, bárszonyosan szép hangján, kristálytisztán hallják felcsendülni.

A zene szeretetét otthonról hozta, a hivatásválasztásban milyen szerepe volt a családjának, sikeres karnagy édesapjának? Segítette, vagy nehezítette a karnagy pályán való elindulást, hogy édesapja ugyanezen a területen vált ismertté?

Azt kell mondanom: is-is. A nevet nem kellett ismertté tennem, mert már országosan ismert volt. Ez előny. Ugyanakkor, amíg Ő élt, én mindig a „kis Ferike”, a „karnagy úr fia” maradtam. Örökölttem barátait és irigyeit is. Aztán lassan már nemcsak én jártam az Ő koncertjeire, hanem Ő is ott ült az én koncertjeimen. Halála előtt az utolsó szavai voltak: „Sok sikert neked fiam!” Vagyis: Folytasd, vidd tovább azt, amit én elkezdtem!

Soha nem irányított zenei pályára. A Zeneakadémiai felvételim előtt talán 4 alkalommal foglalkozott velem. Azt vallotta, ha a fiú tehetséges, az ügyis megállíthatatlanul a felszínre fog törni.

Neki a kórusvezetés nem foglalkozás volt, hanem életmód, amiben élt, nem a munkája, hanem a lételeme, a létmódja, mint „halnak a víz”. Különleges „kórusérzéke volt”. Azt hiszem, ezt örökölttem tőle.

Édesanyám tiszta, erdélyi magyar öntudatot sugárzó ajkán pedig természetesen szólt a népdal. Szigorú, következetes és szeretetteljes neveléssel vigyázott ránk, és arra, hogy zenei tanulmányimra mindig kellő figyelem és idő jusson. A zenélés egyébként is teljes „benne élést” kíván minden muzsikustól. Az idő „zenei idővé” alakul, a történés zenei történéssé, folyamattá, és a hangok a szavakénál mélyebb üzenetet kezdenek el hordozni.

Mesélne életútja kiemelkedő állomásairól?

Csak néhány stációt emelnék ki. A Rádió Gyermekkórusa, ahol természetessé vált az éneklő életmód. Aztán a zongoratanárnőm, akitől a zenéről nagyon sokat megtanultam. A Jézus Szíve templom közössége előbb Alberti Árpád atyával, akitől szintén sokat tanultam, majd az általam alapított Musica Sacra kórusával átéltem 17 év a sok nagyszerű liturgikus szolgálattal. Nagy nevelőim: Tompa Nándor atya és Naszályi Emil atya. A Kosciuszko Tádé utcai iskolában töltöttem 10 év, amelyben megérlelődött egy leendő új iskolatípus, a Kórusiskola nevelési rendszere. Itt már a zene alakításának művészete mellett az ember alakításának művészete vált nagyon fontossá az életben. Aztán természetesen a Kórusiskola megalapítása és egész története.

A kodályi és bibliai elveken nyugvó kórusiskola nevelési rendszerében fontos elem a bizalom, személyesség, játék, öröm és az éneklés. A kórusiskola nem zenészeket, hanem egészséges, teljes embereket nevel, ahol a zenével való találkozás, a napi katarzis képes egyensúlyt teremteni a személyiség fejlődésében. Lételemem a kórus, pótolhatatlan nevelési lehetőséget látok benne.

Cantate vegyeskar, Exsultate fiúvegyeskar, Gaudete gyermekkar, Jubilate leánykar, Laudate gyermekkar; mind-mind az Ön által alapított és vezetett kórus... Tud közülük választani? Melyiket tartja a legjobbnak, vagy ezzel az ember úgy van, mint a gyermekeivel?

Valóban mindegyik kórus kedves nekem, de ha választani kellene, akkor kettőt emelnék ki. Az egyik a Jubilate, hiszen ez volt az a gyermekkar, amelyik még a „Kosciban” alakult, lett Európa hírűvé, majd a Kórusiskola magját képezve leánykarrá érett. Sok kimagasló nemzetközi siker fűződik hozzájuk. A másik a Cantate vegyeskar, a Kórusiskolában végzetek kórusa, akik szintén sok nagyszerű versenyeredménnyel büszkélkedhetnek. Ők egy listán a világ 5 legjobb kórusa között szerepeltek.

A kórusban az élő emberek „élő hangszerré” válnak, közösség jön létre, és miközben zenét hozunk létre, az emberek mássá alakulnak. Hiszen „amit alkotsz, az közben megalkot téged!”

Mit tart élete legnagyobb sikerének? Mire a legbüszkébb?

Nem is „legbüszkébb” a jó szó, inkább a „leghálásabb”. Arra az iskola-típusra, ami 1988-ban megszületett. A Kórusiskola, Krisztus központú nevelési rendszerével, rendszeres liturgikus szolgálattal, a Kodály módszer átmentőjeként a teljes ember nevelésének műhelye. Olyan iskola – a jövő iskolája – amiből sok kellene.

Bizalomra építő örömpedagógia, az iskola nevelése. Egy gyerekközpontú nevelési rendszer, amelyben ahhoz, hogy a zene kifejtse a jótékony hatását nekem képessé kell tennem az egyént a közös értékalkotásra.

Azt mondják, minden sikeres férfi mellett áll egy erős nő... A felesége hogyan segítette karrierje építésében és Ön hogyan tudta kivenni részét a gyermeknevelésben, a családi életben?

Feleségem, aki építészmérnök, szintén kórusénekes volt, a Musica Sacrában találkoztunk. Az ő gondoskodásának, együttérző segítségének nagyon sokat köszönhetek. Az egész család életének motorja ma is, amikor 11 unokának viseli gondját. A gyermekekkel való foglalkozást nagyrészt ő végezte a családban. Elfogadta, hogy én ritkábban tudok otthon lenni, kevés, de „minőségi időt” vagyok a családdal. Mindhárom gyermekünk Kórusiskolás volt, tehát együtt mentünk, jöttünk. Ma nagyon szépen nevelik a gyermekeiket. Az unokák is ide járnak. Nagy öröm ez. Ha a testvéreim gyermekeivel, unokaival közösen egyszer egy évben a „nagycsalád” összejön, több mint 50-en vagyunk.

Népes családjában kik és miben követik Önt a zenei pályán?

Mindhárom gyermekünk jó zenei adottságokkal rendelkezik, de kimondottan a zenei pályán csak Bori lányom van. Ő egészen kiváló pedagógus, a Kórusiskolában is utódom, aki átveszi lassan tőlem a stafétabotot. Legnagyobb lányom óvónő, aki zeneóvodai foglalkozásokat tart. Az unokák között is van nagyon tehetséges, aki még esélyes lehet a „pályára”.

Életútján főszerepet tölt be az egyházzenei szolgálat. Hivatásnak vagy küldetésnek tartja?

Ez a kettő nagyon szorosan összetartozik. A hívás megrendítő, ingyenes ajándék! Jézus hív. Hív először magához, majd küld másokhoz. Én többféle hivatást kaptam, egyrészt a zenész, az egyházzeneész, és a nevelői hivatást. „Alkoss, hozz létre minél szebb zenéket, azzal szolgálj az én dicsőségemet és az emberek üdvösségét, és tedd mindezt úgy, hogy közben sokakat vezess el hozzám, és segítsd őket a növekedésükben! Téged választalak, hogy Nevemet hirdesd, hogy irgalmas és gondoskodó szeretetemet közvetítsd, hogy munkatársamként értük legyél, hogy növekedjenek,

mert megesett rajtuk a szívem, s azt akarom, hogy életük legyen, és bőségben legyen! Kiválasztottalak, hogy általad hajtsam végre Isten művét.” Jézus elsősorban a vele való barátságra, szeretetkapcsolatra hív. Ez az alapja, feltétele, aranyfedezete és mozgója a küldetésnek. „Péter, szeretsz engem? - Szeretlek, Uram! Akkor menj és legeltesd juhaimat. Menj, emberek halászává teszek!” Jézus hív, hogy csodálatos zenék bűvöletében éljek, és ezeket közel vigyem az emberszívekhez; hogy a zenélésbe bevonzzak másokat és a minél szebben megszólaló zenékkal Őt szolgáljam; és hogy sokakat vezessek Hozzá. Ezért kell „halász állapotban” élni! Jelen lenni a gyerekek között kivetett hálóval! Jézus „eszközének” választ, mert rajtam keresztül Ő szeretne csodát művelni! Ezért hálát adok, hogy meghívott, hogy a színe előtt állhatok és élhetek, és szolgálhatok Neki.

Zeneszerzőként Gábel Gellérttel a Mise Gítáron című alkotásában vállalta a szakmai körök kritikáját is. Miért tartja fontosnak az ifjúsághoz közelebb álló gitáros egyházzenei szolgálat népszerűsítését, elfogadtatását?

Valóban kaptam „hideget-meleget”, ahogy mondani szokták. Sokan félreértették ezt a gesztust. Én a teljes egyházzenei területen szeretnék egy nagy megújulást, egy minőségi emelkedést és békét! Egyáltalán nem szeretném népszerűsíteni a gitáros zenét, a gitáros zene területén is, ahogy az egyházzene egészében egy nagy megújulásban reménykedek, mert óriási szükség van rá. Ehhez azonban nyitottnak kell lennünk egymás iránt, elfogadnunk, megbecsülnünk egymást, és szeretettel viszonyulnunk egymáshoz.

A NEK-en vállalt szerepéből mit emelne ki, mi volt a legnagyobb élménye, milyen gyümölcseit érzi a Kongresszusnak?

Az az egész hét a napi szolgáltatokkal és a rá való készüléssel együtt a Szentlélek által hordozott és megszentelt hét volt. Talán jobban ráérezünk a szolgálat nagyszerűségére és az Oltáriszentség csodájára. Az énekesek is így lehetnek ezzel, hiszen időnként még ma is kapok egy-egy hálás levelet más kórusok tagjaitól. Nekem élményt jelentett, amikor pl. a Hungexpón a szentmisén az egész csarnok zengett a jelenlévők énekétől. Ez kell legyen a jövő!

Ha az életútjára tekintek, olyan, mintha nem csak 24 órából állnának a napjai. Hogyan fér ennyi minden az életébe? Mi adja az igazi erőforrást? A hite? A családja? A hivatása?

Én inkább úgy érzem minden nap, hogy mennyi mindent kellett volna még megcsinálni. Mindhárom erőforrást jelent. De talán a titok a kapcsolat, hogy nem egyedül végzem a munkámat, hanem közösségben a Szentlélekkel. Ahogy a kánai menyegzőn kellett a víz, amit Jézus borrá változtatott, ahogy a kenyérszaporításnál kellett a 2 kenyér és 5 hal, amiből aztán ezeket lakatott jól az Úr, itt is én adom a keveset és a Szentlélek teszi a csodát. A személyiségünkben a természetesre épül a természetfölötti, de az életben a természetfölötti hordozza a természetet.

Tanítás, kórusmunka, fellépések, egyházzenei szolgálat... Mire kerül a hangsúly 2022-ben?

Bár a Covid mindent bizonytalanná tesz, de a tervek szerint mindjárt februárban egy nagy „ajándékot” kapok, hiszen a Magyar Rádió Énekkarával lesz egy hangversenym a Sapszon bérlet részeként, a Mátyás templomban, 19-én. Sokszoros ünnep lesz, hiszen egy kicsit a 10 éve elhunyt édesapámra is emlékezem, amikor az ő volt kórusával, az ország legkiemelkedőbb együttesével együtt muzsikálhatok. A 2022-es év Kodály év. Ez sok feladatot ad. Részt veszünk egy Kodály – összkiadásban, ahol sok gyermekkar művet szólaltatunk meg. Egyben Tamási Áron emlékévé is, ezért a Tamási Áron Alapítvány ötletére egy nagyszabású Székelyfonó előadásra is készülünk. Májusban pedig Belgiumban a Nemzetközi Gregorián Fesztiválon képviseljük Magyarországot. Természetesen folytatódnak a liturgikus szolgálatok is. Szeretném leírni a Kórusiskola nevelési rendszerét és befejezni az új katolikus énekeskönyv elkészítését is, ezzel is szolgálva egy egyházzenei megújulást.

„Bis orat qui bene cantat!

Aki énekel, kétszeresen imádkozik!” –

Szent Ágoston ideogramájának valóra válásával kívánok a sok szép feladat sikeres teljesítéséhez jó egészséget és azt is, hogy zenei szolgálatával – melynek hatását erősebbnek tartja az emberi szónál – továbbra is emelje a szíveket Istenhez. Közelgő kerek születésnapja alkalmából életére és munkájára Isten áldását kérve köszönöm, hogy a beszélgetőtársa lehettem. T

Csegezi Mária

ASSISI SZENT FERENC: A FÖLSÉGES ISTEN DICSÉRETE (LAUDES DEI ALTISSIMI)

Halála előtt két évvel Boldogságos Ferenc negyvennapos böjtöt tartott Alverna hegyén, a Boldogságos Szűz és Isten anyja és Szent Mihály arkangyal tiszteletére, Nagyboldogasszony napjától Szent Mihály szeptemberi ünnepéig. És rajta volt az Úr keze. Miután látomásban társalkodott a szeráfokkal, és részesült Krisztus sebhelyeiben, ő alkotta a túloldalon olvasható dicséreteket, saját kezével írta hálából mindazért a jóért, amit Isten művelt vele.” Ezt írta Leó testvér arra a cédulára, amely Ferenc keze írását is őrzi 1224 szeptembere óta. A cédula Leó testvér további szavait is tartalmazza: *“Boldog Ferenc saját kezével írta ezt az áldást nekem, Leó testvérnek”, és “Ugyanígy, saját kezével rajzolta a Tau jelet a fejével.”*

Szent vagy, egyetlen Úristen,
ki csodákat művelsz.
Erős vagy, nagy vagy, fölséges vagy,
te vagy a mindenható király,
Szentéges Atya, ég és föld királya.
Hármas és egy Úr vagy, istenek Istene,
te vagy a jó, minden jó, a legfőbb jó,
az Úr, az élő és igaz Isten.
Te vagy a szerelem, a szeretet;

te vagy a bölcsesség,
te vagy az alázat,
te vagy a türelem,
te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy a biztonság,
te vagy a megnyugvás,
te vagy az öröm,
te vagy reményünk és vígasságunk,
te vagy az igazságosság,
te vagy a mértékletesség,
te vagy a minket egészen betöltő gazdagság.
Te vagy a szépség,
te vagy a kedvesség,
te vagy védelmezőnk,
őrállónk és oltalmazónk;
te vagy az erősség, te vagy az enyhülés.
Te vagy a reményünk,
te vagy a hitünk,
te vagy a szeretetünk,
te vagy minden édességünk,
te vagy a mi örök életünk:
Nagy és csodálatos Úr,
mindenható Isten, irgalmas Üdvözítő. T

1+1% - KIS FIGYELEMMEL SOK JÓT TEHETSZ

Idén is mellékelj SZJA bevallásodhoz a 1+1%-os rendelkezésedet:

Az első egy százalékra a **MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZAT** jelöld meg

TECHNIKAI SZÁM: 0011

A második egy százalékra a **BUDAI FERENCES ALAPÍTVÁNYT** jelöld meg

ADÓSZÁM: 18285707-1-41

A BUDAI FERENCES ALAPÍTVÁNY CÉLJA:
az **Országúti Ferences Plébánia** közösségi programjainak segítése, a gyerekek és fiatalok fejlődésének, erkölcsi nevelésének előmozdítása, a plébánia és a templom fenntartásának, felújításának támogatása.

Alapítványunk számlaszáma:
11600006-00000000-85573657 (Erste Bank)

BUDAI FERENCES
ALAPÍTVÁNY

EMLÉK- ÉS ÉRTÉKÖRZÉS...

**2020-ban ünnepeltük az Országúti Ferences Plébá-
niatemplom fennállásának 250. évfordulóját. Előa-
dások, publikációk és kiállítási tablók segítségével
ismerhettük meg múltunk emlékeit és értékeit, me-
lyet hosszú kutatómunkával tártak fel és tettek köz-
kinccsé az előadók és alkotók.**

**Mivel a jubileumi kiállítás előbb-utóbb lebontásra
kerül, arra gondoltunk, jó lenne nyomatott, meg-
őrizhető formában is közkinccsé tenni annak szöve-
gét és képi anyagát még akkor is, ha e lap hasábjain,
csak kivonatos formában, a legfontosabb részek ki-
emelésével van rá lehetőségünk.**

Az eredeti kiállítási anyag alkotói:

A kiállítás szervezője P. Lendvai Zalán

és Bodroghelyi Katalin;

A forgatókönyv és szöveg Bodroghelyi Katalin

és F. Romhányi Beatrix munkája;

Az anyag válogatásában közreműködött

Fáy Zoltán és Benda Borbála.

A grafika és látványterv Légár Béla alkotása,

a kivitelezést Paczoly Balázs készítette.

Újságunk hasábjaira az eredeti anyagot

Kohán József tördelészerkesztő alakította át.

ELŐDJEINK NYOMÁBAN...

A régi fényképekről ránk tekintő szerzetesek többsége
ma már csak egy-egy arc a múltból, vannak azonban
olyanok, akikre a rendi és a plébániai közösség ma is,
akár száz év távolából is példaképként tekint. Vannak,
akik válságos időkben a szerzetesi közösség túlélését
biztosították. Vannak, akik papként, szónokként vagy
tanárként a tágabb közösség lelki, szellemi épülését
szolgálták. Vannak, akik a nehéz időkben vértanúként
tettek tanúságot hitükről. Vannak, akik nehéz időkben
emberek életét mentették meg, és vannak, akik „csak”
csendes szolgálatukkal járultak hozzá a közösség
életéhez.

TAMÁS ALAJOS 1858–1932

Csávozyon született 1858-
ban. A kalocsai jezsuita
főgimnáziumban tanult,
1874-ben lépett be, 1879-
ben tett ünnepélyes foga-
dalmat a ferences rendben.
1881-ben Pécsen szentelték
pappá.

1897-ben választották meg a régi kapisztránus rendtarto-
mány előjárójává. 1932-ben bekövetkezett haláláig, rövid
kihagyásokkal, összesen 25 éven át volt provinciális, akinek
névéhez fűződik a magyarországi ferences rendtartomá-
nyok régóta érlelődő reformjának végrehajtása.

Nvééhez fűződik az 1900. június 3-i dátummal megvalósult
hazai ferencesség átszervezése és a horvátországi valamint
az erdélyi rendházak új néven önálló rendtartománnyá ala-
kítása. 1923-ban elindította az amerikai missziót, a ferences
templomokban szorgalmazta a délelőtti gyóntatást, ki-
emelten fontosnak tartotta a kórházak, börtönök, nővérkö-
zösségek pasztorációját, a máriaradnai Collegium Seraphi-
cum felállításával előmozdította a hivatásgondozás ügyét.
Tartományfőnöksége idején alapították Vácott a Kapisztrán
Nyomdát. 1932. november 8-án éjjel az Irgalmasok kórhá-
zában halt meg.

KAIZER NÁNDOR 1863–1954

Mözsön született 1863-ban.
Első fogadalmát 1884-ben
tette, pappá 1887-ben szen-
telték. A Szent Kereszt Táro-
gatója című hitbuzgalmi la-
pot 1908-tól, annak szlovák
nyelvű változatát 1912-től
1915-ig szerkesztette. A hité-

let megerősítését szolgálták az általa vezetett zárandokla-
tok, a magyarul mondott prédikációk. Lelkipásztori munká-
ja mellett rendtörténettel foglalkozott, a Historia Domust is
ő kezdte következetesen magyarul vezetni. 1913-ban megír-
ta az országúti plébánia történetét, 1938-ban pedig a budai
rendházakban egykor élt rendtársai életrajzát.

1948-tól 1954-ben bekövetkezett haláláig Budapesten a
rend könyvtárosa volt.

ZADRAVECZ ISTVÁN 1884–1965

Csáktornyán született 1884-
ben, lépett a ferences rend-
be. Zágrábban teológiát,
majd Rómában dogmati-
kát és szónoklattan tanult.
Mindkét diszciplínából dok-
tori fokozatot szerzett. 1907-
ben szentelték pappá a late-
ráni bazilikában.

1920-ban a magyar hadsereg katonalelkészetének veze-
tő posztjára került, amelyről 1926-ban lemondott. Ezután
lelkipásztorként kétszer járt missziós körúton Amerikában,
egyszer pedig a Szentföldön. 1944 júliusában személyesen
járt el, hogy kimenekítse Budapesten az akkor 90 éves Löw
Immanuel rabbit az Auschwitzba tartó vagonból. A nyilas ha-
talomátvétel után a Hűvösvölgyben lévő Magyar Szentföld
templomba vonult vissza, ahol rendtársaival együtt zsidók
százait bújtatta. 1919-ben vállalt szerepéért a kommunis-
ták bosszúállása elől nem menekült el. 1945-ben letartóz-
tatták, elítélték. Szabadulása után 1947-ben a máriagyűdi
kolostorban lakott, a szerzetesrendek működésének betil-
tását követően Budapestre költözött, ahonnan kitiltották.
Mindezek ellenére, ebben az időszakban harminc kispapot
szentelt fel titokban. Többszöri költözés után 1955-től az
1965-ben bekövetkezett haláláig a zsámbéki plébánián élt.
A rendőrség és a békepapság folyamatos zaklatásai halálos
ágyáig kísérték.

SCHROTTY PÁL 1886–1960

Budakeszin született sváb
csalásban 1886-ban. A fe-
rences rendbe 1903-ban
lépett be, pappá 1911-ben
szentelték. Tanulmányait
Németországban végezte.
Felszentelése után Pécsen a
novíciusok, majd Gyöngyö-
sön a klerikusok magisztere volt.

Az I. világháborúban tábori papként szolgált Konstanti-
nápolyban, kórházlelkész és az anatóliai magyar katonák
papja volt. A háború után Ausztriába, majd Hollandiába
küldték.

1922–1927 között Budán plébános, később házfőnök, majd
a római rendi központban ökonómus generális lett. Meg-
bízatásának lejárta (1933) után a szláv, magyar, albán és
litván provinciák definitor generálisa, Litvánia vizitatora
volt. 1939-ben visszatért Magyarországra és ismét Budán
lett plébános és házfőnök, 1940–1946-ig pedig a Kapisztrán
Szent Jánosról elnevezett rendtartomány előjárója. 1943-
ban széleskörű felhatalmazással rendkívüli delegátusnak
nevezték ki a magyarországi rendtartományok élére. Kez-
deményezésére indítottak a ferences egyházközségek plé-
bániai újságokat, a rendtartomány pedig több hitbuzgalmi
folyóiratot. Középkori ferences szerzők műveit adatta ki

magyarul, Bonaventúráról maga is fordított. 1950-ben tagja
volt az állammal tárgyaló egyházi delegációnak. 1960-ban
halt meg Budapesten.

KRISZTEN RAFAEL 1899–1952

Körösbányán (ma Románia)
született 1899-ben, 1922-
ben szentelték pappá. Lel-
kipásztori szolgálata során
a rábízott egyházközségek
életének központi program-
jává emelte a szegények
támogatását és a szentségi

életet. A II. világháború előtt a pasareti rendház előjárója
volt, 1941–1946-ig a Margit körúton szolgált. A vészorszak
idején tevékeny szerepet játszott a zsidóság mentésében. A
második világháború befejezése után a szegények számára
ingyenkonyhát nyitott a rendházban. 1949-ben már betegen
került a hatvani rendház élére. 1950-ben internálták, 1951-
ben életfogytiglanra ítélték, 1952-ben a börtönben halt meg.

FADDY OTHMÁR 1909–2003

Jánosalmán született 1909-
ben egy földműves család
kilencedik gyermekeként.
Édesanyja a várandóssága
alatt elzárándokolt Mária-
gyűdre és a Szűzanyának
ajánlotta születendő gyer-
mekét. 1929-ben lépett be a

rendbe, 1936-ban szentelték pappá. Kiváló szónoki képes-
ségekkel megáldott papként háromszáz városban és falu-
ban tartott népmisziót. 1950-ben Szentendrén volt gimná-
ziumi hittanár. A szerzetesrendek működésének betiltását
követően 1952-ben eltiltották a misézéstől, 1954-ben pedig
„az államrend megdöntésére irányuló kísérlet” vádjával élet-
fogytiglani börtönbüntetésre ítélték. 1956 októberében ki-
szabadult. Ausztriába próbált menekülni, de elfogták, 1963-
ban amnesztiával szabadult. A rendszerváltozáskor az 1950
előtti hagyományokat felélesztve a közéletben is szerepet
vállalt. 2003-ban, 94 éves korában halt meg Budapesten.

BORBÉLY ACHILLES 1910–1996

Izsákon született 1910-ben,
első fogadalmát a szécsényi
kolostorban tette 1931-ben.
Örökfogadalmat Pécsen
1934-ben tett. 1936-ban
küldték a budai kolostorba,
ahol hűséggel, derűvel és
Isten iránti mély bizalom-
mal hatvan éven át szolgált az országúti templom sek-
restyéseként. Ministráns nemzedékek nőttek fel mellette.

Az író Rónay György, aki egykor maga is ministránsa volt, így írt róla az Újember hasábjain 1986-ban: „Nekünk ő sosem volt Achilles testvér. Mamuskának szólította mindenki... Mamuska nem személy volt, hanem intézmény... A sekrestye rendjét ügyelte, a miseruhákat és palástokat simogatta végig gondos kézzel, ostyát sütött, de legfontosabb feladata a ministránsok utánpótlásának nevelése és szervezése volt... ezeket tanított ministrálni...”

TAMÁS GERGELY ALAJOS

1915–1967

Öregcsertőn született 1915-ben. Az első gimnáziumi évet Kalocsán a jezsuitáknál, a következő éveket a pécsi Collegium Seraphicumban végezte. 1933-ban jelentkezett a ferences rendbe, ahol elhunyt nagybátyja után ő is az Alajos nevet kapta. Beöltözése 1933-ban volt. A noviciátus után Pécsre került, és Jászberényben érettségizett 1936-ban. Felsőfokú tanulmányait is itt kezdte, majd 1938-ban Gyöngyösön folytatta. 1941-ben szentelték pappá. A klerikusi évek után a budai rendházba került: hitszónok, kántor és gyóntató a plébánián, egyetemi hallgató a Zeneakadémián. 1944–45-ben a plébániai karitázmunkában élete kockáztatásával is látogatta a betegeket. Megalapította a Kapisztrán Kórust, később a Kapisztrán Szimfonikus Zenekart, majd a Kapisztrán gyermekkart. 1951 májusában ítélet nélkül Kistarcsára internálták. 1951. december 21-én szabadult. Kapisztrán Szent János halálának 500. évfordulójára oratóriumot komponált, amelyet október 22-én, a forradalom kitörése előtti napon adtak elő a belvárosi templomban. Egyházzenei munkájának elismeréseként a püspöki kar 1959-ben a Központi Szeminárium és Hittudományi Akadémia énektanárává és az Egyetemi Templom karnagyává nevezte ki. Két évig tartó súlyos betegség után 1967-ben halt meg. Földi maradványait 1989-ben a budai templom kriptájába helyezték át.

KAMARÁS MIHÁLY

1918–2013

Almáskamaráson született 1918-ban. Szegeden piarista diákként lépett be a ferences rendbe. 1942-ben szentelték pappá. A visszacsatolt Újvidéken 1943-ban alapított új magyar ferences kolostorba került. Társaival, Köröstyös Krizosztom házfőnökkel és Kovács Kristóffal a város és a környező falvak magyar lakosságának lelkipásztori szolgálatát látta el. 1944 őszén, életveszélyben sem hagyták el a rájuk bízottakat. A szerb kommunista partizánok mindhármut súlyosan bántalmazták. P. Krizosztomot valószínűleg agyonverték, P. Kristóft kivégezték.

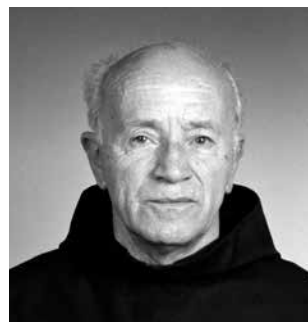
Mihály atya, egy szénásszekérbe bújva menekült Újvidékre, majd Magyarországra. A háború után Szegeden, Pécsen és Salgótarjánban végzett lelkipásztori szolgálatot, 1951-től renden kívül segédmunkás, később a salgótarjáni kórház műtőssége lett. 1956. december 8-án, a salgótarjáni sorútűz után a kórházban gyóntatott, lelkeket mentett. 1958-tól tevékenykedett ismét rendi keretben: Budán, Mátraházán és Esztergomban. A 80-as évek második felében New Yorkban szolgált. 1990-ben Szegeden lett házfőnök, 1991–2004 között a Margit körúton vikárius, ökonómus és plébános-helyettes volt. Amíg ereje bírta gyóntatott, misézett a budai templomban. Kiváló Newman-, Guardini- és Morus-fordításai ma is népszerűek.

SZÁNTÓ KONRÁD

1920–1999

Siklóson született 1920-ban. A pécsi Pius Gimnáziumban tett érettségi után lépett be a ferences rendbe, 1942-ben tett ünnepélyes fogadalmat, 1944-ben szentelték pappá. Füleken lett lelkipásztor, ahonnan 1945-ben a csehszlovák hatóságok kitoloncolták. Ezután Szécsényben hitoktató és cserkészparancsnok. 1950-ben a Pasaréti úti rendházba került. 1954-ben az ELTE-n történelem-földrajz szakon tanári diplomát szerzett, majd a szentendrei ferences gimnáziumban tanított. 1960 novemberében az 1956-os forradalomban való tevékeny részvétele és egyéb vádak alapján letartóztatták és 2,5 év szabadságvesztésre ítélték. Márianosztráról 1962-ben szabadult, de gimnáziumban többé nem taníthatott. 1964-ben teológiai doktorátust szerzett. Az Esztergomi Szemináriumban, később a pasaréti rendházban, 1978–1990 között a Hittudományi Akadémia levelező tagozatán is oktatott. Közben 1969-től a rendi levéltárban az 1950-ben elvett, majd visszaadott dokumentumok jegyzékét készítette el. 1999-ben halt meg Budapesten.

GALICZ TÖHÖTÖM

1920–2002

Tótkomlóson, nyolcgyermekes családban született 1920-ban. A középiskolát a pécsi Pius Gimnáziumban, a noviciátust Szécsényben, a teológiát és filozófiát Gyöngyösön végezte. A megszálló szovjet csapatok 1944 decemberében többekkel együtt elfogták, és egy sztálingrádi munkatáborba szállították malenkij robotra. Hazatérésének évében 1949. július 3-án szentelték pappá Máriagyűdön, majd Szécsénybe helyezték. Még egy év sem telt el, amikor internálni akarták a rendház lakóit, ahonnan Tőhötöm atya a pasaréti kolostorba került. 1954-ben titokban, egy bátor ápolónő segítségével, életét kockáztatva adta fel a

haldokló Károlyi Bernátnak a betegek szentségét a rabkórházban. Többször volt házfőnök Budán és Esztergomban, a rendszerváltás küszöbéig tanított Szentendrén. Az újrakezdésbe is bekapcsolódott, a visszakapott Mátraverebély-szentkúti rendházába helyezték, ahol betegsége miatt már nem sokáig végezte a munkát. 2002. január 7-én halt meg.

SOMOGYVÁRI HETÉNY BÉLA

1921–1961

1921-ben született Budapesten. Érettségi után, 1940-ben lépett be a kapisztránus rendtartományba, és 1946-ban szentelték pappá. A koalíciós időkben, Szegeden részt vett a Barankovics-féle Demokrata Néppárt szervezésében. 1947–48 fordulóján koholt vádak alapján két év börtönre ítélték. 1950 márciusában szabadulás helyett két ávos az Andrássy út 60-ba vitte, ahonnan Kistarcsára internálták. 1952 karácsonyán szabadult. Öt évig egyházi díjbeszedő, majd 1957-ben az esztergomi ferences gimnázium hittanára lett, innen Szentendrére kellett „menekíteni”. Az érdeklődőbb diákok számára külön előadásokat tartott, sokakat felvett a tiltott vallási társulatok közé tartozó harmadik (világi) rendbe. Szervezkedésnek minősített tevékenységéért többször hallgatták ki a Gyorskocsi utcában. Ez történt a halála előtti napon is. 1961. július 13-án kolostori cellája ajtajának kilincsére akasztva találták meg. Szemtáruk vallomása szerint a kihallgatásról két tagbaszakadt férfi „kísérte” vissza a teljesen élettelennek látszó kolostori cellájába. Halálának oka hivatalosan máig tisztázatlan. Mivel a boncolás az akasztás tényét erősítette meg, nem kerülhetett a boldoggá avatásra váró szerzetestársai közé.

BENEY GYÖRGY

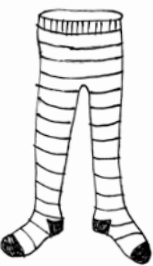
1927–2005

Budapesten született 1927-ben, erdélyi gyökerű református családban. Szerén atya hatására katolizált, majd jelentkezett a ferences rendbe. A 1950 után papi-szerzetesi hivatásának megtartása érdekében matematika-fizika szakos tanári diplomát szerzett. Jól felszerelt szertárak, kísérletek, fénysebességmérés, zeneszeretete jellemezte pályafutását. 1980-ban lezárult életének tanári korszaka. Lelkipásztorként 1992-től újra Budán szolgált. Nevéhez fűződik a Margit körúti, esti fél nyolcas „Ifjúsági szentmise”, ifjúsági ének és zenekar alapítása, amely azóta folyamatos generációváltással működik. Hatalmas tudását Istenről, a teremtett világról, zenéről, sportról, irodalomról, művészetekről szívesen osztotta meg mindenki. 2005. március 6-án tért meg teremtőjéhez. T

MESE - NEM ÉS IGEN

- Ébresztő! – mondta egy puha meleg hangocska. Hasatok-ra süt a nap!
Kisnyuszi gondosan a fejére húzta a paplant.
Ez azt jelentette, hogy nagyon jó neki a finom meleg paplan alatt, és köszöni szépen: NEM akar felkelni. Egész biztosan nem.
- Fúfú, grrr! – fújtatott és morgott, bele a párnába, méltatlankodva.
Öltözés! – hallatszott a vidám vezényszó.
Mire Kisnyuszi még lejjebb csúszott a paplan alá, de a következő pillanatban egy puha szőrös, határozott mancs ragadta meg a fülénél fogva és a levegőbe emelte.
Kisnyuszi vadul kalimpált a lábával, és igyekezett kiszabadulni a mancs fogságából.

Ez azt jelentette, hogy NEM és NEM! Ő NEM akar felöltözni! Vagy esetleg azt, hogy így akar bemelegíteni a levegőben.
- Melyik harisnyádat szeretnéd felhúzni? – kérdezte kedvesen a hang. A sárgát vagy a pirosat?
Kisnyuszi összeszorította a szemét és mélyen lehajította a fejét. A fülei a szemébe hullottak.

Ez valószínűleg azt jelentette, hogy se NEM a sárgát, se NEM a pirosat, de még az is lehet, hogy azt: hogy NEM akar semmilyen harisnyát.

A puha mancs villámgyorsasággal ráadta Kisnyuszira a sárga harisnyát, és egy pazar pöttyös pörgös szoknyát, majd szélesebben távozott.

Kisnyuszi nagy üggyel-bajjal lerángatta magáról a szoknyát, és elhajította.

Ez azt jelentette, hogy NEM akar szoknyát. Esetleg, hogy NEM a pazar pöttyös pörgőset.

- Gyerteeek reggelizni! – hallatszott a hang, most már a konyha felől.

Valamennyi nyuszi a konyhába iramodott, ügyesen a helyére ült, és a bögréjét maga előtt tartva várta a tejesckét! Csak Kisnyuszi székecskéje volt üres.

Ez azt jelentette, hogy Kisnyuszi valamilyen okból NEM akar asztalhoz ülni.

Kisnyuszi a nagy szőrös mancs a székére ültette. Kisnyuszi dacosan félretolta a tányért, de olyan hevesen, hogy a répa reggeli legurult róla. Ez azt jelentette, hogy Kisnyuszi nem szereti a répát vagy, hogy egyáltalán NEM akar reggelizni.

- Kérsz tejesckét? – kérdezte kedvesen a hang. Kisnyuszi elszántan összeszorította a száját. Ez talán azt jelentette, hogy NEM, még tejesckét sem kér, vagy hogy Kisnyuszinak elvitte a cica a nyelvét.

- Ideje indulni! – hallatszott a határozott hang az előszoba felől.

Az összes nyuszi ügyesen felhúzta a cipőjét, felvette a kardigánját, vállára vette az uzsonnás táskáját. Csak Kisnyuszi hevert a földön, és kétségbeesetten nyöszörgött. Körülötte szanaszét dobálva a kardigánja, a cipője és az uzsonnás táskája. Ez egészen valószínűleg azt jelentette, hogy Kisnyuszi NEM akar oviba menni.

- Kisnyuszi! Most már ebből elég! – hallatszott az elégedetlen sürgetés.

Kisnyuszi nyöszörgött, feltápáskodott, végül hevesen megrázta a fejét. Csak állt, tanácstalanul, orrcimpái gyanúsan remegni kezdtek, s lehunyt szeméből potyogtak, egyre csak potyogtak a könnyek. Ez azt jelentette, hogy... Vajon mit jelentett?

Mindenesetre a nagy szőrös mancs felkapta... és magához ölelte a hüppögő Kisnyuszi.

- Dudum-dudum, hallotta a megnyugtató szívdobogást. A hüppögés alábbhagyott és Kisnyuszi lélegzete szépen lassan elcsendesedett. Jólesően befúrta magát a nagy szőrös puhaságba.

- Puszi? – suttozta egyszerre a hang a pici nyuszifülbe. Kisnyuszi elmosolyodott és engedelmesen felemelte pofácskáját. Nyuszimama illatos, finom puszikat nyomott a kedves, mazatos nyuszipofácskára, a nedves nyusziorra és nyusziszemekre, a selymes nyuszifülekre, a szúrós nyuszibajuszra. Kisnyuszi kinyitotta a szemét, hálásan felnézett Nyuszimamára, szorosan hozzásimult, majd össze-vissza csókolta a nagy szőrös, finom nyuszimama illatú nyuszimamaarcot és nyuszimamamancsot.

Ez minden kétséget kizárólag azt jelentette, hogy: IGEN, szeretlek, mama. T

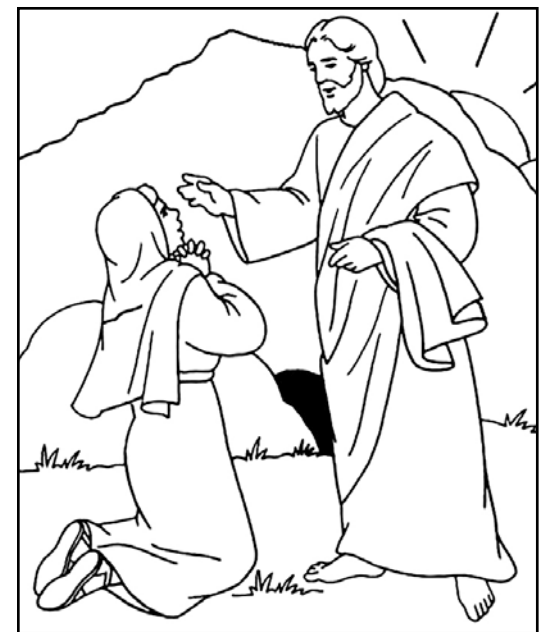
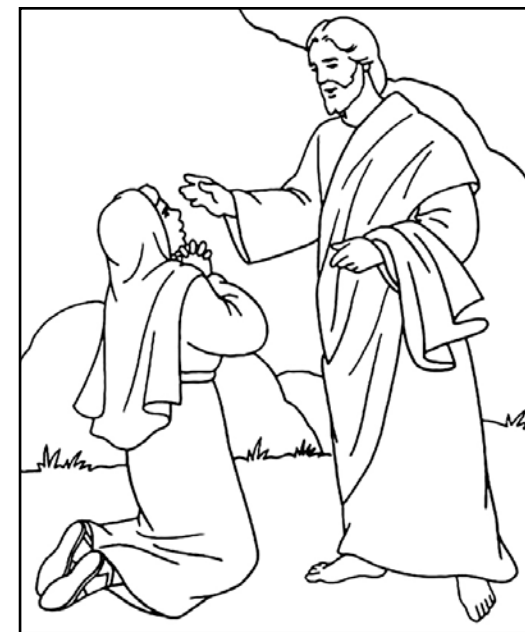
Gurmai Beáta

illusztráció: Pálvölgyi Léda

REJTVÉNY

KERESD MEG
a 10 különbséget
a két kép között, és
közben **színezd ki**
a rajzokat!
Jn 20,11-18

HÚSVÉTI KÓDFEJTŐ
Írd a számok alá
a megfelelő betűket!

Á	B	C	E	É	G	Í	J	K	L	N	O	Ő	P	R	S	T	Y
2	3	4	6	7	9	12	13	14	15	17	18	21	22	23	24	25	30

14	21	24 12 23 3 18 15 25						22 7 25 6 23										
13	2	17	18	24		9 30 18 15 4 24 15 6 22 6 15												

RAJZPÁLYÁZAT!

Kedves alkotó Gyerekek!

A korábbi évekhez hasonlóan idén is hívjuk az óvodás és iskolás korosztályt a plébániai rajzpályázatra. Az alkotásokat az **Isten a családban témakörben** várjuk Ferenc pápa Családok éve felhívása alapján. A művek bármilyen technikával készülhetnek, legfeljebb A3-as méretben.

A színes alkotások leadási határideje 2022. május 29., vasárnap.

A díjakat 2022. június 12-én vasárnap a családi mise végén adjuk át.

Kérjük a szülők segítségét, hogy a rajzok hátoldalára kerüljön fel:

- a kép címe vagy rövid bemutatása,
- gyerek neve, kora, óvodás csoportja/iskolai osztálya,
- egyik szülő neve, mobil elérhetősége.

VÁRJUK A SZÍNES ALKOTÁSOKAT!

Balázdsdi-Szabó Nóra

2022. TAVASZI. NYÁRI
PLÉBÁNAI PROGRAMOK

A PROGRAMOK AZ AKTUÁLIS JÁRVÁNYHELYZET
FÜGGVÉNYÉBEN LESZNEK MEGTARTVA

- március 27., vasárnap 10.00 – **A szentmise keretében megáldjuk a gyermeket váró és a gyermekre vágyó családokat.**
- április 1-2-3., péntek-szombat-vasárnap 18.00 – Az esti szentmisék keretében fr. Gegő Juliánusz ferences atya, az erdélyi ferences rendtartomány növendékeinek magisztere tart **nagybőjti lelkigyakorlatos beszédeket.** A szombat esti misében a **beteg kenetének ünnepélyes kiszolgáltatására is sor kerül.**
- április 3., vasárnap – A szentmiséken a **szentföldi keresztények segítésére** gyűjtünk.
- április 3., – **Országgyűlési választás és gyermekvédelmi népszavazás** van hazánkban. Buzdítunk minden hívőt, hogy a közügyekből a szavazással is vegye ki részét, hiszen minden hívőnek lelkiismereti kötelessége, joga és felelőssége a közjó, a keresztény erkölcs és értékrend mellett állást foglalni, összhangban a katolikus hitel, tanítással (vö. II. János Pál pápa: *Christifideles laici*). Ki-ki lelkiismerete szerint olyan jelöltekre szavazzon tehát, akik a keresztény értékeket elfogadják, azok képviselőt egyértelműen felvállalják, az egyházakkal a kölcsönös tiszteleten alapuló, valós és építő párbeszédre képesek, erre őszintén törekшенek.
- április 8., péntek 19.00 – Lassus: Lamentációk – a **Gemma Énekegyüttes nagybőjti áhítata.**
- április 9., szombat 9.00 – Ezen a délelőttön tartjuk a templom ünnepi **nagytakarítását** – szeretettel kérjük és várjuk a testvérek segítségét!
- április 10., **Virágvasárnap** 9.45 – **Barkaszentelés és körmenet** (a 10.00 órás szentmise kezdetén) – gyülekezés az udvaron, barkát vagy virágos ágat hozunk magunkkal!
- április 13., szerda 19.00 – **Nagybőjti zenés áhítat** – J. S. Bach: 106. kantáta (Actus tragicus). *Közreműködik: a Kapisztrán Kamarakórus, valamint Kalafszky Adriána, Nagy Anna Sára, Decsi András, Major Attila. Continuo: Nagy László Adrián. A műről P. Szoliva Gábor ofm tart elmélkedést, vezényel: Lógó Tibor.*

- Április 11-13., **Nagyhétfő, Nagykedd és Nagyszerda** – Gyóntatás 7.20-12.00, 17.00-19.30 között van.
- április 14., **Nagycsütörtök**
 - Zsolozsma 7.30 és 12.15.
 - Gyóntatás 7.30-12.00, 16.00-19.00.
 - Ünnepi szentmise az Utolsó vacsora emlékére 18.00 órakor.
- április 15., **Nagypéntek**
 - Zsolozsma 7.30 és 12.15.
 - Gyóntatás 7.30-12.00, 16.00-19.00.
 - A kereszttutát 15.00 órakor imádkozzuk.
 - Az Úr szenvedésének ünneplése 18.00 órakor.
- április 16., **Nagyszombat**
 - Zsolozsma 7.30 és 12.15.
 - Gyóntatás 7.30-12.00, 16.00-20.00 között.
 - A szentsírnál egész nap imádkozva készülünk az ünnepre.
 - A feltámadást ünneplő Húsvéti vigília és szentmise 20.00 órakor kezdődik, a szertartás végén ünnepi agapéra hívjuk a híveket.
- április 17., **Húsvétvasárnap**
 - Szentmisék és gyóntatás a vasárnapi rend szerint.
 - A 10.00 órai szentmise végén ünnepi körmenet lesz, amely várhatóan 11.30-kor érkezik vissza a templomba.
 - A 18.00 órai szentmisén közreműködik a Kapisztrán Kamarakórus.
- április 18., **Húsvéthétfő**
 - Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.
- április 19-23., között a gyóntatás szünetel.
- április 23., szombat 17.00 – A kisgyermekes családokat várjuk **ovis szentmisére.**
- április 24., vasárnap 18.00 – P. Kovalcsik Cirill atya **ezüstmiséje.**
- április 27., szerda, 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt beszélgetésre, találkozásra, teázásra, imádságra.
- április 30., szombat – Plébániánk családjait baráti találkozásra, játékos és imádságos kirándulásra, az **Öröm útjára** hívjuk. A részleteket a miséken hirdetjük majd.
- májusban a hétköznapi esti szentmisék végén **Lorettói litánia.**
- május 1., vasárnap 10.00 – a családok misében lesz az idei **elsőáldozás**, imádkozunk értük és családjaikért!
- május 8., vasárnap 16.00 – Duo – Apa-fia koncert, Déri András és Déri Antal orgonaművészek **hangversenye.**
- május 15., vasárnap 10.00 – **Jubiláns házaspárok megáldása.**
- május 15., vasárnap 11.00 órától – **Plébániai bogyácsos ebéd** a kolostor udvarán.
- május 18., szerda, 10.00-12.00 – **Nyugdíjasklub** – szeretettel várjuk az idősebb korosztályt beszélgetésre, találkozásra, teázásra, imádságra.

- május 20., péntek – **Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.30 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre.
- május 21., szombat 17.00 – A kisgyermekes családokat várjuk **ovis szentmisére.**
- május 29., vasárnap 16.00 – Kály-Kullai Rita orgonaművész **hangversenye.**
- június 12., vasárnap 11.30 – A **bérmálás szentségét** Erdő Péter bíboros úr szolgáltatja ki fiataljainknak és felnőtt katekumenjeinknek.
- június 13., és szeptember 2. között az iroda a **nyári nyitvartartás** szerint működik.
- június 17., péntek – **Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.30 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre.
- június 18., szombat 17.00 – **Szentségimádás Úrnapija előestéjén.**
- június 19., vasárnap, Krisztus Szent Teste és Vére ünnepe, **Úrnapija.**
- július 16., péntek – **Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.30 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre.
- augusztus 15., hétfő, Szűz Mária mennybevétele ünnepe, **Nagyboldogasszony** – Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.
- augusztus 19., péntek – **Szentségimádási napot** tartunk 8.00-17.30 között: szeretettel hívunk mindenkit a velünk élő Úrral való csendes együttlétre.
- augusztus 20., szombat, **Szent István király ünnepe** – Szentmisék 7.30, 10.00 és 18.00 órakor.

IMÁDKOZZUNK A SZENTSÉGEK
FELVÉTELÉRE KÉSZÜLŐKÉRT

Mennyei Atyánk! Te elküldted Fiadat a világba, hogy választ adjon az ember keresésére, hogy megtanítsa az embert az élet igazi, isteni értelmére. Ajándékozd meg a test és a lélek épségével a keresztség előtt álló testvéreinket, hogy a keresztség által gyermekeiddé váljanak, és szívük egész szeretetével megvalósítsák azt, ami előtted kedves. Segítsd az elsőáldozásra készülőket, hogy szeretetükkel mutassák meg, hogy vágyakoznak utánad, és mindjobban egyesüljenek veled. Erősítsd meg a bérmálásra készülőket, hogy életükkel és szavukkal Krisztust hirdetve úgy járjanak az emberek között, mint küldetésének tanúi és eszközei. Légy a házasság előtt állókkal, hogy akik a házasság szentségének kegyelmeiből fognak élni, a világban tegyenek tanúságot Krisztusnak egyháza iránti szeretetéről.

MISEREND

- **VASÁRNAP:**
 - **Szentmise** 7.00, 8.30, 10.00, 11.30, 18.00 és 19.30
 - **Gyóntatás** 8.00-9.00, 9.30-10.30, 11.00-12.00, 17.30-18.30 és 19.00-20.00 között.
- **HÉTKÖZNAP (hétfőtől szombatig):**
 - **Szentmise** 7.30 és 18.00,
 - Az esti szentmise után 19.00 óráig csendes **szentségimádást** tartunk,
 - májusban a Lorettói litániával köszöntjük a Szűzanyát,
 - júniusban Jézus Szentséges Szíve ünnepéig a Jézus Szíve litániát imádkozzuk.
 - illetve októberben rózsafüzért imádkozzuk,
 - **Gyóntatás** 7.20-8.00 és 17.30-18.30 között.
- **ELSŐ PÉNTEKEN**
 - 10.00 órakor is van szentmise,
 - gyóntatás 9.30-10.30 között is.

Ajándékozz fiataljainknak tisztánlátást, hogy felismerjék és elfogadják, ha a papságra hívod őket. Segítsd őket, hogy miközben tanúságot tesznek a mennyek országáról és hivatásukhoz hűen a szív tisztaságára törekшенek, tegyék magukat szabaddá Isten és testvéreik szeretetére. Add, hogy mind befogadjanak Téged, az élet forrását. Ámen. T

„Jöjjetek, imádjuk” –

Szentségimádások templomunkban

Szentségimádást tartunk minden hétköznap az esti mise után 19.00 óráig. Az egyes estéken a békéért, az üldözött keresztényekért, a betegekért, a családokért és a szentségek vételére készülőkkért imádkozunk külön is. Minden hónap 3. péntekén **egésznapos szentségimádást** tartunk a reggeli mise végétől a 17.30-kor kezdődő zsolozsmáig. Mindenkit szeretettel hívunk és várunk, hogy csendben időzzön az Eucharishtiában jelen lévő Jézussal!

Ősszel a következő napokon tartunk egésznapos szentségimádást templomunkban: május 20., június 17., július 15., augusztus 19.

Szeretettel emlékeztetjük a testvéreket az **Oltáriszentség vételének szabályaira**: a Szentáldozáshoz minél gyakrabban, egyben mindig tiszta szívvel és teljes odaadással (a „kegyelem állapotában”) járuljunk. Szükség esetén lehetőség van **gluténmentes ostyával** való szentáldozásra is – az áldozáshoz járuló sor legvégére állva jelezzük az áldozatónak kérésünket.

Nyugdíjasklub: találkozni, beszélgetni, megosztani és tanulni

– teadélelőttök az idősebb korosztálynak

Az Országúti Karitás teázásra és beszélgetésre hívja a plébánia nyugdíjasait a földszinti társalgóba minden hónapban egy hétköznap délelőtt 10-12 óra között. Szeretettel várjuk mindazokat, akik szeretnének lelki-ekben gazdagodni és emellett szívesen találkozni, beszélgetni nyugdíjas társaikkal.

A tavaszi találkozók dátumai: március 23., április 27., május 18.

Betegek látogatása

Kérjük a testvéreket, hogyha környezetükben idős, a szentmisére eljönni már nem tudó betegekről tudnak, akik szívesen vennék az Oltáriszentséget minden hónapban, jelezzék a sekrestyében, az irodában vagy a portán (név, cím, telefonszám).

E-Persely

Templomunkban egy egyszerűen használható terminál segítségével immár bankkártyával is be lehet fizetni a perselyadományokat, támogatásokat.

A szentmisék perselyadománya a liturgiában való személyes részvételünk, odaadásunk, hozzájárulásunk kifejezése, egyben ez a templom és a plébánia fenntartásához, működéséhez, felújításához való támogatásunkat is kifejezi.

A készülék a Szent József oltárnál található. Használatára buzdítjuk is a testvéreket!

Adományok, egyházi hozzájárulás, támogatás

A hívek állandó befizetései teszik lehetővé a templom és a plébániaépület fenntartását, a szükséges karbantartásokat és felújításokat, a hitoktatás és a közösségek működésének fenntartását, a plébániai munkatársak fizetését, a közösségi programok megszervezését, a plébánia kulturális, egyházzenei programjait. Ennek befizetése minden jövedelemmel rendelkező felnőtt lelkiismereti kötelessége.

Összegére a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia iránymutatása az éves nettó jövedelem 1%-át javasolja kereső személyenként. (Kiszámításához segítséget nyújthat a honlapon is megtalálható táblázat.)

Az egyénileg kiszámított összeg az év során bármikor befizethető:

- a honlapon keresztül **bankkártyás fizetéssel**,
- **átutalással** a plébánia számlaszámára: Országúti Ferences Plébánia – **11600006-00000000-67842472** (Erste Bank) – kérjük a befizető nevét és címét megadni, ill. megjegyzésként beírni: „**egyházi hozzájárulás**”;
- a templomban vagy a portán is megtalálható **csekken**,
- **személyesen** az irodában, nyitvatartási időben

Budai Ferences Alapítvány

A templom felújítására, programjaink és plébániai életünk támogatására köszönettel fogadunk támogatásokat a **Budai Ferences Alapítvány** számláján keresztül is: **11600006-00000000-85573657**.

BUDAI FERENCES
ALAPÍTVÁNY

PLÉBÁNAI IRODA FOGADÓÓRA				
HÉTFŐ	KEDD	SZERDA	CSÜTÖRTÖK	PÉNTEK
8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00	-	8.30 - 11.00
-	16.30 - 18.00	-	16.30 - 18.00	-
LELKIPÁSZTORI FOGADÓÓRA				
16.00 - 17.15	-	-	-	16.00 - 17.15
KARITÁSZ FOGADÓÓRA				
-	15.30 - 17.00	-	-	10.30 - 12.00

A nyári időszakban a jelzett időpontok módosulhatnak, a Karitás fogadóóra a faliújságon jelzett időpontban van. Lehetőség van egyes esetekben az adminisztráció online intézésére – pl. keresztlevél kérése, elbocsátó, stb. esetében – a plébánia **orszagut@ferencesek.hu** címén. Munkatársaink **postán** vagy **emailben** küldik el a szükséges dokumentumokat. Miseszándék a sekrestyében és az irodában kérhető. **Emailben** vagy **telefonon** szívesen adunk előzetesen tájékoztatást.

A BUDAPEST ORSZÁGÚTI SZENT ISTVÁN ELSŐ VÉRTANÚ PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik 600 példányban • **Felelős kiadó:** fr. Lendvai Zsolt ofm plébános • **Cím:** 1024 Budapest, Margit krt. 23.

Telefon: 06 1 212-5628 (porta) és 06 1 315-0944 (plébánia - irodai időben)

Online: orszagut@ferencesek.hu • orszagutiferencesek.hu • facebook.com/orszagutiferencesek/

Fotók: NEK fotógaléria, Országúti Ferences Plébánia fotógaléria, MFKL, Magyar Kurír,

Somogyi András, Gieszer Richárd, Szőnyi Erik, Szelényi Károly

Grafikai tervezés, tördelés: Kohán József • kohan.jozsi67@gmail.com

HIT - ÉLET - KÖZÖSSÉG